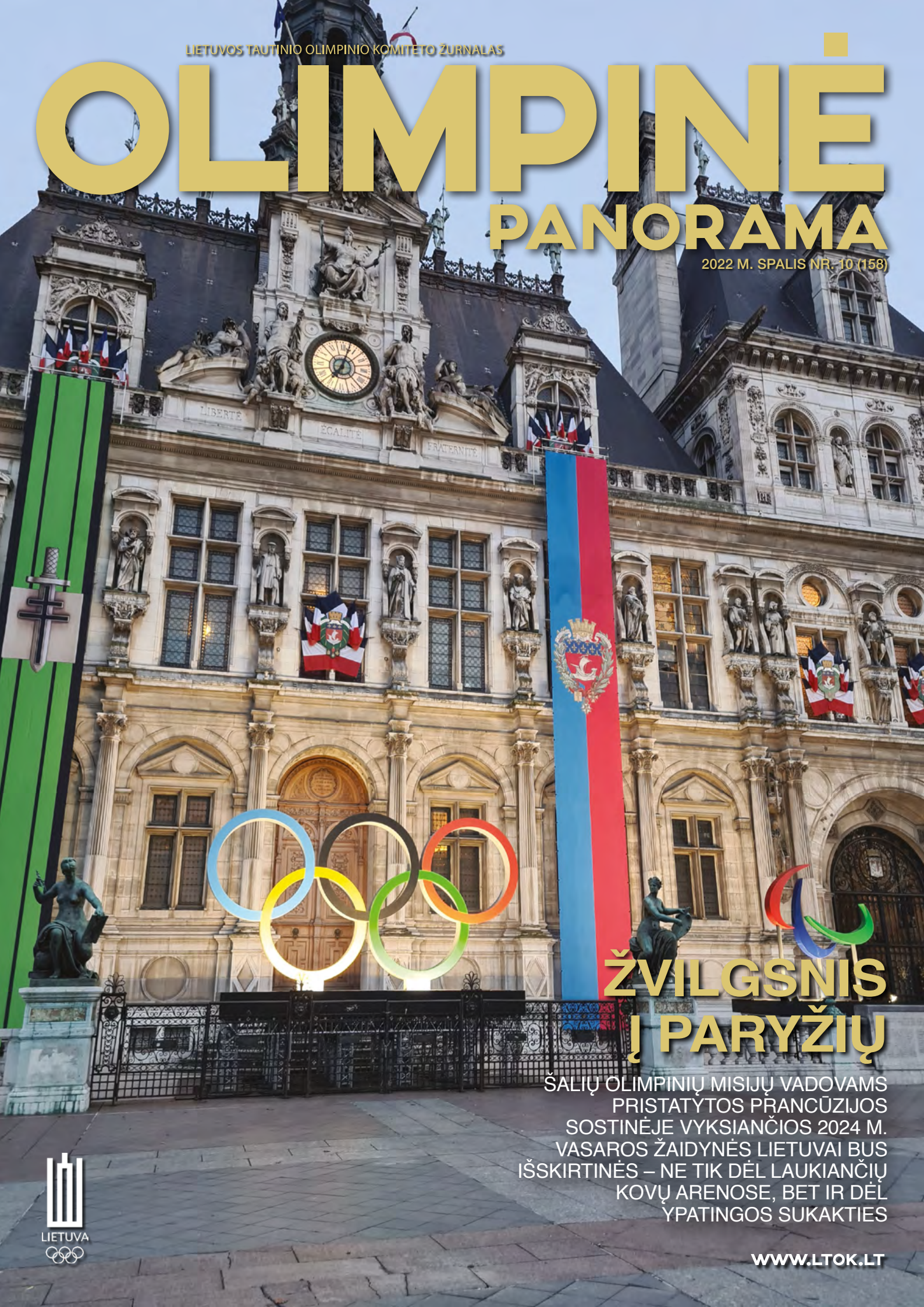

LIETUVOS TAUTINIO OLIMPINIO KOMITETO ŽURNALAS

OLIMPINĖ PANORAMA

2022 M. SPALIS NR. 10 (158)

ŽVILGSNIS Į PARYŽIŲ

ŠALIŲ OLIMPINIŲ MISIJŲ VADOVAMS
PRISTATYTOS PRANCŪZIJOS
SOSTINĖJE VYKSIANČIOS 2024 M.
VASAROS ŽAIDYNĖS LIETUVAI BUS
IŠSKIRTINĖS – NE TIK DĖL LAUKIANČIŲ
KOVŲ ARENOSE, BET IR DĖL
YPATINGOS SUKAKTIES

LIETUVA
OLYMPIC

WWW.LTOK.LT

NAUJIENA

Tik internete žaisk su savo skaičiais!

Pristatome naujieną tik internetu – žaidimą TELELOTO+. Nuo šiol TELELOTO bilietus galite papildyti savo pasirinktais skaičių deriniais.

Jei 3, 4 ar 5 jūsų pasirinkti skaičiai sutaps su pirmaisiais 12 išriedėjusių kamuoliukų – džiaugsitės TELELOTO+ laimėjimais!

loto•it

LIETUVOS TAUTINIO OLIMPINIO KOMITETO ŽURNALAS

Leidžiamas nuo 2003 m.
Nr. 10 (158), 2022 m.

4

SKAITYTOJAMS

L TOK PREZIDENTĖS MINTYS

6

IŠ ARTI

ŽAIDYNIŲ LINK – SU TVARUMO VĒLIAVA

7

SUKAKTIS

PAMINĖS OLIMPINIO DEBIUTO ŠIMTMETĮ

8

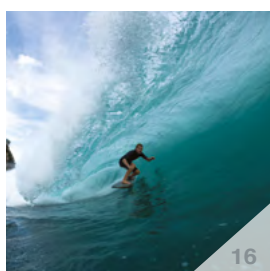
SITUACIJA

OLIMPINĖS ARENOS – NUO PARYŽIAUS IKI TAIČIO

13

TRENERIS

IRKLAVIMO TALENTŲ IEŠKO MOKYKLOSE

16

ŽVILGSNIS

OLIMPINĖ SVAJONĖ

18

KINO FESTIVALIS

ISTORIJS EKRANE IR ĮKVEPIA, IR ŠOKIRUOJA

20

KARJERA

HOBIS TAPO DARBU IR GYVENIMO BŪDU

22

PROJEKTAI

TIRS SPORTININKŲ LŪKESČIUS IR IŠŠŪKIUS
MAŽŲJŲ ŽAIDYNIŲ DALYVIŲ LAUKS NAUJOVĖS

24

„LTEAM“

TINKAMĄ KELIĄ PARODO IR PSICHOLOGO PATARIMAI

27

APŽVALGA

SEZONO MEDALIŲ KRAITĮ KROVĖ JAUNOJI KARTA

30

ŽIEMA

TIKSLAS – NUOLAT BŪTI ELITE

32

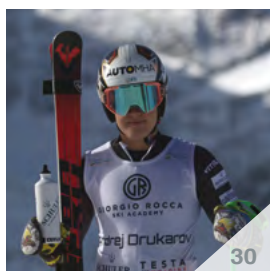
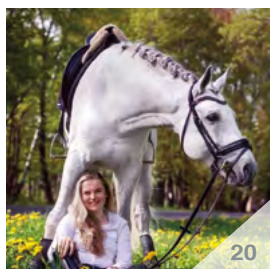
KRONIKA

L TOK ĮVYKIŲ DIENORAŠTIS

34

SKAITAU, ŽIŪRIU, KLAUSAU

ŠAULĖS LAISVALAIKIS – SU FANTASTIKA IR ROKU

Paryžiaus rotušė jau paženklinta olimpine ir paralimpine simbolika
Linos Motužytės nuotr.

REDAKTORIUS

Marius Grinbergas

AUTORIAI

Lina Motužytė
Marytė Marcinkevičiūtė
Lina Daugėlaitė
Bronius Čekanauskas
Paulius Matulevičius
Ieva Marija Černiauskaitė
Monika Svėrytė
Dominykas Genevičius

FOTOGRAFAI

Alfредas Pliadis

KALBOS REDAKTORĖ

Inga Necelienė

MAKETUOTOJAS

Artūras Gimžauskas

KONTAKTAI

Olimpiečių g. 15, LT-09200 Vilnius
panorama@ltok.lt

INTERNETO SVETAINĖ

www.ltok.lt

Online ISSN 2351-5899

Jei norite dalytis žurnalo medžiaga su savo skaitytojais, privalu pranešti, kad informacijos šaltinis – „Olimpinė panorama“

DARBŲ KUPINAS DEŠIMTMETIS – SU DARNIA KOMANDA

2012 M. SPALIO 12 D. LIETUVOS TAUTINIO OLIMPINIO KOMITETO GENERALINĖ ASAMBLĖJA NAUJĄJA PREZIDENTE IŠRINKO OLIMPINĘ ČEMPIONĘ DAINĄ GUDZINEVIČIŪTĘ. TREČIAJĄ KADENCIJĄ ŠIAME POSTE SKAIČIUOJANTI SIDNĖJAUS ŽAIDYNIŲ ĄUKSO MEDALIO LAIMĖTOJA PRISIMINĖ SU BENDRAŽYGIAIS NUVEIKTUS DARBUS IR PADĖKOJO KOMANDOS NARIAMS.

Alfredo Pladžio nuotr.

2012 m. D.Gudzinevičiūtė išrinkta LTOK prezidente

Sukako lygiai dešimt metų nuo pirmųjų LTOK prezidento rinkimų, kuriuose kolegos man patikėjo šias pareigas. Kasmet spalio 12-ąją tyliai paminiu pagalvodama apie per metus nuveiktus darbus. Šiandien noriu garsiai padėkoti komandai ir pasidžiaugti tuo, ką kartu pasiekėme per dešimtmetį.

Vos pradėjus pirmąją kadenciją pagrindinis mūsų tikslas buvo daugiau skaidrumo, atvirumo, šiuolaikiškumo šioje organizacijoje. Paveldėjome aiškumo trūkumą finansiniuose dokumentuose, nemodernią interneto svetainę, kurioje stigo informacijos. Vienas principinių mūsų sprendimų – viešai dalytis svarbiausiais dokumentais ir ataskaitomis, todėl visa ši informacija dabar laisvai prieinama tinklalapyje *ltok.lt*.

Peržiūrėjome visų LTOK komisijų sudėtį ir veiklą, įkūrėme Ekonomikos komisiją, kuri aptaria biudžeto sudarymą, įgyvendinimą ir prioritetus. Atvirai bendraujame su žiniasklaida, o sporto bendruomenei ir ypač sportininkams LTOK durys visada atviros. Tarptautinis olimpinis komitetas LTOK yra įvardijęs vienu geriausiai dirbančių nacionalinių olimpinė komisijų.

Sportininkai visada buvo LTOK prioritetas. Daugybę metų prie jų pasirengimo olimpinėms žaidynėms prisidėjome finansiškai (iki šių metų liepos). Mūsų komandai pradėjus dirbti atsirado aiškūs,

konkretūs ir skaidrūs lėšų skirstymo kriterijai. Lėšų skyrimas buvo svarstomas atitinkamose komisijose, o tvirtinamas Vykdomojo komiteto. Individualus dėmesys buvo skiriamas kiekvienam sportininkui, atskirai aptariami jo rezultatai ir potencialas. Vadinamieji minkštieji kriterijai mums leido padėti ne tik čempionams, bet ir talentingiems, rezultatų dar nepasiekusiems sportininkams. Tai padėjo išugdyti ne vieną šių dienų sporto žvaigždę.

Nuo 2012-ųjų olimpiniam sportui skiriamos lėšos padidėjo nuo 2 mln. iki daugiau nei 8 mln. LTOK mokamų olimpinė stipendijų – nuo 32 iki 108. Stipendijas gaunantiems sportininkams buvo užtikrintos socialinės garantijos.

Iš viso per dešimt metų Lietuvos komandos dalyvavo devyniolikoje olimpinė renginių: žiemos ir vasaros olimpinė žaidynėse, Europos žaidynėse, žiemos ir vasaros jaunimo olimpinė žaidynėse, Europos jaunimo žiemos ir vasaros olimpinėse festivaliuose.

Didelį žingsnį žengėme tarptautinėje olimpinio sporto arenoje. Šiuo metu esu TOK narė, Europos olimpinė komisijų asociacijos viceprezidentė, TOK sportininkų palaikymo komisijos narė ir 2026 m. Milano ir Kortinos d'Ampeco žiemos olimpinė žaidynių koordinavimo komisijos narė. Tai ne mano, o viso kolektyvo,

D.Gudzinevičiūtė: „Sportininkai – LTOK prioritetas“

Vytauto Darginio nuotr.

Su LTOK generaliniu sekretoriumi V.Paketūru

LTOK nuotr.

Su TOK prezidentu T.Bachu Vilniuje

Alfredo Piazzi nuotr.

LTOK ir Lietuvos pripažinimas tarptautiniame sporto pasaulyje, kurio atkakliai siekėme dvi kadencijas. Galime pasidžiaugti itin gerais santykiais su Latvijos, Estijos, Lenkijos nacionaliniais komitetais. Dalijamės patirtimi su visa Europa.

Pristatėme ir sėkmingai plėtojame Lietuvos olimpinę komandą vienijančią ženklą „LTeam“, su kurio vėliava kasmet sporto mėgėjus kviečiame į masinius olimpinis renginius. Atskyrėme Lietuvos olimpinį fondą nuo LTOK ir tai prisidėjo prie didesnio veiklos efektyvumo. Fondo organizuojama Olimpinių diena kasmet sutraukia tūkstančius žiūrovų ir dalyvių.

Olimpinis švietimas – sritis, kuri populiarėja nenusakomu greičiu. Kasmet kartu su partneriais išjudiname šimtus tūkstančių įvairaus amžiaus vaikų. Esame ne tik tarptautinių projektų dalyviai, bet ir pavyzdys, savo patirtimi dažnai dalijamės su TOK švietimo skyriumi. Šį mėnesį kolegos TOK kvietimu Lozanoje pristatys Lietuvoje įgyvendinamą Olimpinių vertybių ugdymo programą. LTOK buvo vienas pirmųjų pasaulyje, šią TOK programą išvertusių į savo kalbą. Pirmieji Lietuvoje pradėjome kalbėti apie fizinio raštingumo sampratą ir netrukus pristatysime mūsų šaliai pritaikytą modelį. Labai džiaugiuosi ir noriu padėkoti pirmajai poniai Dianai Nausėdienei už palaikymą vaikų fizinio aktyvumo skatinimo srityje. Mums tai be galo svarbu.

Aktyviai įsitraukėme į TOK Olimpinių solidarumo programas, kurios mums leidžia rengti kvalifikacijos kėlimo mokymus, skirtus treneriams, sporto administratoriams, sportininkų asmeninių kompetencijų ugdymo mokymus.

Sportininkai – LTOK prioritetas. Visada kovojome dėl jų gerovės, tačiau ne visas kovas laimėjome. Man skaudžiausias buvo dvi – prieš kelerius metus sunaikinta centralizuota sporto medicinos ir pernai pakeista olimpinio sporto finansavimo sistema. Paradoksalu, bet pradėdami atkurti tai, ką sugriovėme. Vis dar esame įsitikinę, kad sporto ateitis, kaip Skandinavijos ir kaimyninėse šalyse, turėtų priklausyti nuo visuomeninių organizacijų.

Įpusėjusi trečiąją kadenciją galiu pasakyti, kad lengva tikrai nebuvo. Tačiau džiaugiuosi nuveiktais darbais. Už tai didžiausią AČIŲ noriu pasakyti LTOK komandai. Pirmiausia LTOK generaliniam sekretoriui Valentinui Paketūru. Tai – mano ištikimiausias bendražygis, kurio nuomone besąlygiškai pasitikiu. Linkiu visiems darbe tokios partnerystės. LTOK kolektyvas – aukščiausio lygio profesionalai, su kuriais jokie iššūkiai nebaisūs. Taip pat dėkoju sporto bendruomenei: už palaikymą, kritiką ir už tai, kad dirbate sporto ir olimpizmo labui.

Tęsiame darbus ir judame pirmyn.

E. Petkus ir A. Vanagienė Paryžiuje

ŽAIDYNIŲ LINK – SU TVARUMO VĒLIAVA

IKI 2024 M. PARYŽIAUS VASAROS OLIMPINIŲ ŽAIDYNIŲ LIKUS KIEK MAŽIAU NEI PORAI METŲ ŠALIŲ OLIMPINIŲ MISIJŲ VADOVAMS BUVO PRISTATYTA PASIRENGIMO ŠTRATĖGIJA, APRŪDYTOS ŽAIDYNIŲ SPORTO BAZĖS BEI FUNKCINĖS ZONOS.

Dvi dienas trukusiame susitikime dalyvavo ir Lietuvos olimpinės misijos vadovas, Lietuvos tautinio olimpinio komiteto olimpinio sporto direktorius Einius Petkus bei direktoriaus pavaduotoja Agnė Vanagienė.

„Olimpinės misijos vadovų susitikimai įprastai vyksta likus porai metų iki žaidynių, dar prieš prasidedant olimpinei atrankai. Galimybė susipažinti su žaidynėse veiksiančia sistema ir ruošiama infrastruktūra labai svarbi planuojant dalyvavimą. Matydami potencialius iššūkius galime iš anksto jiems pasiręsti ir užtikrinti sportininkams geriausias sąlygas“, – sakė E. Petkus.

Keli šimtai nacionalinių olimpinė komitetų atstovų iš viso pasaulio per dvi dienas apžiūrėjo Paryžiuje statomą olimpinį kaimelį, lengvosios atletikos stadioną, dziudo, imtynių, breiko, riedlenčių, triatlono, dviračių treko, teniso varžybų arenas ir irklavimo kanalą. Taip pat funkcines apgyvendinimo, maitinimo, sporto sistemos zonas.

„95 proc. sporto bazių jau pastatytos, jas tereikia renovuoti. Kai kurios bazės bus išties įspūdingose vietose. Pavyzdžiui, riedlenčių varžybos vyks prie pat Luvro muziejaus. Tinklinio varžybos – prie Eifelio bokšto.

Įspūdinga atidarymo ceremonija pirmą kartą istorijoje planuojama ne stadione, o pačioje miesto širdyje – Senos upėje. Šalių

parade dalyvausiančios komandos 6 km plauks specialiais laivais, o finalinė dalis vyks prie Eifelio bokšto. Kadangi Tokijo žaidynių atidarymas dėl pandemijos vyko be žiūrovų, Paryžiuje tikimasi atsigriebti, todėl organizatoriai žada nepamirštamą reginį“, – pasakojo misijos vadovo pavaduotoja A. Vanagienė.

„Žinoma, ruošiamasi ir iššūkiams, kurių taip pat bus nemažai. Paryžius – daugiau nei du milijonus žmonių turintis megapolis, kurio gyventojai jau dabar susiduria su milžiniškais spūstimis. Kadangi nemažai bazių bus miesto centre, kyla daug klausimų dėl transporto sistemos. Dalyvių saugumas – dar vienas prioritetas, kuriam užtikrinti metamos milžiniškos pajėgos“, – pridėjo E. Petkus.

Pernai Tokijo olimpinėse žaidynėse varžėsi 48,2 proc. moterų, o Paryžiuje bus pasiekta lyčių lygybė – iš 10 500 dalyvausiančių sportininkų moterų bus 50 proc.

Siekiant mažinti taršą per žaidynes bus atsakyta plastikinių butelių. Net gaiviųjų gėrimų specialiose tam skirtose stotelėse bus galima įsipilti į gertuvę. 100 proc. sporto bazėse ir olimpiniam kaimelyje sunaudojamos energijos bus gaunama iš atsinaujinančių šaltinių.

2024 m. Paryžiaus olimpinės žaidynės vyks liepos 26 – rugpjūčio 11 d.

PAMINĖS OLIMPINIO DEBIUTO ŠIMTMETĮ

2024 M. VASAROS OLIMPINĖS ŽAIDYNĖS LIETUVOS SPORTŲI BUS YPATINGOS. TAIS METAIS LIETUVA MINĖS OLIMPINIO DEBIUTO ŠIMTMETĮ. MAŽA TO, 2024-ŪJŲ ŽAIDYNĖS VYKS TEN PAT, KUR IR PRIEŠ ŠIMTĄ METŲ – PRANCŪZIJOS SOSTINĖJE PARYŽIUJE.

Lietuvos futbolo olimpinė rinktinė

Lietuvos sporto bendruomenė tikisi, kad 2024 m. Paryžiuje mūsų šalis bus atstovaujama gausiau nei pernai Tokijo žaidynėse, kuriose varžėsi 42 olimpiečiai. Tačiau net ir šis skaičius yra gerokai didesnis negu pirmoji Lietuvos delegacija – 1924 m. olimpinį kelią pramynė trylika sportininkų: vienuolika futbolininkų ir du dviratininkai.

Tiesa, anuomet prieš šimtmetį šalies sporto gyvenimui vadovavusi Lietuvos sporto lyga (LSL) iš pradžių planavo į Paryžių siųsti net 33 sportininkus. Lietuviai norėjo dalyvauti futbolo, lengvosios atletikos, bokso, fechtavimo, imtynių, sunkiosios atletikos, šaudymo, teniso, plaukimo, jojimo, gimnastikos ir dviračių sporto varžybose.

Tačiau gyvenimas greitai pakoregavo optimistinius planus. Valsybė tuo metu sporto beveik nerėmė, todėl rasti lėšų tolimai kelionei į Prancūziją buvo labai sudėtinga ir olimpinė komanda susitraukė iki dviejų sporto šakų atstovų.

Nors 1924 m. olimpinės žaidynės vyko liepos mėnesį, futbolo turnyras buvo surengtas anksčiau – jis prasidėjo gegužės pabaigoje. Būtent futbolo rinktinė 1924 m. gegužės 25 d. Lietuvos olimpiniam metraštyje įrašė pirmąją eilutę.

Ir organizuojant kelionę, ir net buriant komandą teko įveikti begalę iššūkių. Dėl įvairiausių biurokratinių kliūčių rinktinė buvo suburta paskubomis, o futbolininkai iš Kauno traukiniu išvyko tik gegužės 23-iosios paryčiais. Gegužės 24-ąją, prieš vidurnaktį, lietuviai išlipo Paryžiaus geležinkelio stotyje, o jau kitą popietę Prancūzijos sostinės priemiesčio Venseno „Pershing“ stadione jiems teko žaisti su Šveicarijos vienuolike.

Pirmosios ir iki šiol vienintelės Lietuvos futbolo rinktinės rungtynės olimpinėse žaidynėse baigėsi negailestingu triuškinimu.

Lietuviai nusileido šveicarams 0:9. Mūsų šalies futbolininkai galėjo pasiguosti nebent tuo, kad pralaimėjo vienai iš stipriausių pasaulio komandų. Po to šveicarai nugalėjo Čekoslovakijos, Italijos bei Švedijos futbolininkus ir tik finale pralaimėjo Urugvajaus rinktinėi.

Liepos viduryje į Paryžių dalyvauti olimpinėse žaidynėse išvyko dviratininkai Juozas Vilpišauskas ir Isakas Anolikas. Jiems nereikėjo vos ne tiesiai iš traukinio skubėti į starto vietą, tačiau olimpinį žaidynių sostinėje ir jie neturėjo kada atspūsti. Dviratininkai visą dieną praleido „Peugeot“ bendrovės atstovybėje, kurioje bandė susitaisyti duobėtuose Lietuvos keliuose gerokai aplamdytus dviračius.

1924 m. žaidynėse dviratininkai varžėsi 188 km atskiro starto lenktynėse. Jos prasidėjo ir baigėsi Paryžiaus priemiestyje Kolombe esančiame olimpiniam stadione, iš kurio išvykę dviratininkai turėjo apsukti didelį ratą aplink sostinės apylinkes.

Deja, nė vienam Lietuvos atstovui numinti iki finišo nepavyko. J.Vilpišauskas nuvažiavęs apie šimtą kilometrų leidamasis nuo kalno griuvo ir toliau važiuoti negalėjo. Jį į Kolombą parvežė Švedijos dviratininkus lydėjęs automobilis. I.Anolikas kelis kartus pradūrė padangą ir galiausiai taip pat turėjo pasitraukti iš trasos. Nė vienas kitas komandas lydėjęs automobilis I.Anoliko nepaėmė, todėl Lietuvos dviratininkas jau sutemus į Paryžių grįžo traukiniu. Olimpietis kišenėje neturėjo nė franko, tačiau jį sušelpė stotyje sutiktas vietos gyventojas.

Kelionė iš Paryžiaus atgal į Kauną irgi tapo iššūkiu. J.Vilpišauskas ir I.Anolikas išleido visus pinigus, todėl net galvojo namo per visą Europą minti dviračiais. Vis dėlto Lietuvos ambasada paskolino pinigų ir olimpiečiai galėjo grįžti traukiniu.

„Stade de France“ stadione vyks lengvosios atletikos, septynetų regbio varžybos ir žaidynių uždarymo šventė

OLIMPINĖS ARENOS – NUO PARYŽIAUS IKI TAIČIO

LENKTYNĖS SU LAIKU YRA TARSI NEOFICIALI OLIMPINĖ SPORTO ŠAKA. OLIMPINIŲ ŽAIDYNIŲ ŠEIMININKAMS REIKIA PARUOŠTI DAUG SPORTO OBJEKTŲ, O ARTĖJANT DIDŽIAUSIAI PASAULIO SPORTO ŠVENTEI OLIMPINIO JUDĖJIMO VADOVAMS DAŽNAI TENKA NERIMAUTI LAUKIANT, AR VISI DARBAI BUS ATLIKTI LAIKU. ŽAIDYNIŲ ORGANIZATORIAI VERČIASI PER GALVĄ, BET PAPRASTAI VISKAS BAIGIASI LAIMINGAI IR SPORTININKAI GALI ĮVERTINTI DAŽAIS DAR KVEPIANČIAS ARENAS. PRIEŠ 2024 M. PARYŽIAUS ŽAIDYNES LENKTYNĖS SU LAIKU NĖRA TOKIOS INTENSYVIOS KAIP ANKSČIAU.

Prancūzijos sostinė – ne vien šiuolaikinio olimpinio judėjimo širdis, bet ir miestas, nuolat priimantis svarbiausias daugelio sporto šakų varžybas. Paryžius alsuoja sportu, ir šiame mieste apstu aukščiausio lygio stadionų, arenų ir baseinų.

Paryžius buvo beveik pasiruošęs dar tada, kai teikė paraišką tapti 2024 m. olimpinį žaidynių šeimininku. Nors daug varžybų vyks sportininkams gerai pažįstamose arenose, paryžiečiams iki 2024-ųjų vasaros taip pat dar reikės atlikti nemažai darbų. Ir ne vien paryžiečiams, nes Paryžiaus žaidynių kovos vyks ir keliuose kituose Prancūzijos miestuose, ir netgi už 15 tūkst. kilometrų esančioje Prancūzijos užjūrio teritorijoje Taityje.

KOVOS GARSIOSE ARENOSE

Ne vien Prancūzijoje, bet ir visoje Europoje tikriausia būtų sunku rasti sporto mėgėją, kuris nežinotų „Stade de France“ ir „Parc des Princes“ stadionų, Roland'o Garros teniso aikštyno ar „Bercy“ arenas pavadinimų. Šiuose sporto objektuose svarbiausios pasaulio varžybos rengiamos ne vieną dešimtmetį, todėl nieko stebėtina, kad jie įrašyti pirmose būsimųjų olimpinį arenų sąrašo eilutėse.

„Stade de France“ stadionas (77 tūkst. vietų) pasiruošęs priimti olimpinės lengvosios atletikos, septynetų regbio varžybas bei žaidynių uždarymo šventę, „Parc des Princes“ stadione (48,5 tūkst. vietų) vyks lemiami futbolo turnyrų mačai, „Bercy“ arenoje (15 tūkst. vietų) bus surengtos gimnastikos varžybos ir lemiamos krepšinio rungtynės, Roland'o Garros vardu pavadintame aikštyne varžysis tenisininkai ir stipriausi olimpinio bokso turnyro dalyviai.

Galbūt kai kam netikėta, kad teniso aikštyne pirštines surems boksinkinai. Tačiau prieš kelerius metus dviejose pagrindinėse aikštėse – Philippe'o Chatrier (15 tūkst. vietų) ir Suzanne Lenglen (10 tūkst. vietų) – buvo atlikta rekonstrukcija ir sumontuotas sustumiamas stogas, todėl jose rengti varžybas galima bet kokiu oru. O teniso aikštėje pastatyti laikiną bokso pakylą, pasitelkus šiuolaikines technologijas, yra juokų darbas. Pirmąją Paryžiaus žaidynių savaitę Roland'o Garros aikštynas bus naudojamas pagal pirminę paskirtį, o pasibaigus teniso turnyru Philippe'o Chatrier aikštėje dėl medalių kovos boksinkinai.

Linos Motuzytės nuotr.

Legendiniame Roland'o Garros teniso aikštyne kovos ne tik tenisininkai, bet ir boksainikai

„Scampix“ nuotr.

Lemiamos krepšinio kovos vyks „Bercy“ arenoje

Linos Motuzytės nuotr.

Didžiųjų rūmų statinyje (Grand Palais Ephemere) per Paryžiaus žaidynes vyks dziudo ir imtynių varžybos

RYŠKŪS LIETUVIŠKI PĖDSAKAI

Legendinėse Paryžiaus arenose tvyro didžių praeities sporto kovų aura. Šiose arenose ne kartą varžėsi ir Lietuvos sporto legendos.

„Stade de France“ stadionas, ko gero, įsimintiniausias Virgilijui Aleknai. Lietuvos disko metikas šiame stadione 2003 m. pirmą kartą tapo pasaulio čempionu.

Garbė žaisti „Stade de France“ stadione buvo suteikta ir Lietuvos futbolo rinkinei. Nors prancūzai silpnesnius varžovus paprastai priima ne sostinėje, 2009 m. rungtynės su lietuviais buvo surengtos šiame didžiausiame šalies stadione. Į „Stade de France“ tribūnas tą vakarą susirinko beveik 80 tūkst. žiūrovų, kurie tapo atkaklios dvikovos liudininkais. Prancūzijos rinktinė nugalėjo tik 1:0, o lemiamą įvartį 75-ą minutę įmušė Franckas Ribery.

Kita būsimų olimpinių varžybų vieta „Bercy“ arena kelia malonius prisiminimus daugiakovininkei Austrai Skujytei. Ji šioje arenoje laimėjo Europos uždaryjū patalpų lengvosios atletikos pirmenybių sidabro medalį.

Tuo tarpu Lietuvos krepšininkams „Bercy“ nebuvo svetinga. 1999 m. Lietuvos krepšinio rinktinė su Arvydu Saboniu priešakyje šioje arenoje sensacingai pralaimėjo Europos pirmenybių ketvirtfinalio rungtynes Ispanijos komandai. O 1996 m. taip pat „Bercy“ arenoje Artūras Karnišovas ir jo tuometiniai komandos draugai iš „Barcelona“ braukė ašarą po paskutinę akimirką pralaimėtų Eurolygos finalo rungtynių Atėnų „Panathinaikos“ ekipai.

2010 m. iš „Bercy“ arenas nieko nepešę grįžo Eurolygos finalo ketverte dalyvavę Linas Kleiza (tuo metu žaidė Pirėjo „Olympiakos“) ir Ramūnas Šiškauskas (Maskvos CSKA).

Visus Roland'o Garros komplekso koridorius tikriausiai jau išvaikščiojo geriausias Lietuvos tenisininkas Ričardas Berankis. Jis net vienuolika kartų dalyvavo šiame aikštyne kasmet rengiamame Prancūzijos atvirajame teniso čempionate.

Neseniai pasigrožėti atsinaujinusiuo šiuo teniso aikštyne galėjo paplūdimio tinklininkai Audrius Knašas ir Patrikas Stankevičius. Jie šių metų rudenį Paryžiuje dalyvavo profesionalų turo turnyre, kurio mačai vyko Philippe'o Chatrier aikštėje įrengtoje pa-

Šalia Eifelio bokšto bus įrengta paplūdimio tinklinio aikštė

plūdimo tinklinio aikštelėje.

GRĮŠ Į 1924 M. STADIONĄ

Roland'o Garros aikštynas atidarytas 1928 m. – prabėgus šiek tiek laiko po Paryžiaus olimpiinių žaidynių. Vis dėlto 2024-ųjų olimpiinių žaidynių rengėjai sportininkus pakvies į vieną areną, kurioje olimpiečiai varžėsi ir prieš šimtmetį.

Per 1924 m. Paryžiaus žaidynes pagrindinė varžybų vieta buvo Kolombo priemiestyje esantis olimpinis stadionas. Prieš šimtą metų jame vyko lengvosios atletikos, dviračių sporto, jojimo, gimnastikos, teniso, šiuolaikinės penkiakovės varžybos, svarbiausi regbio ir futbolo mačai.

Olimpinio futbolo turnyro finalo rungtynes Kolombo stadione anuomet stebėjo 40 tūkst. žiūrovų. Vėliau tribūnos buvo dar išplėstos ir šis stadionas, pavadintas legendinio prancūzų regbininko Yves'o du Manoir vardu, kelis dešimtmečius buvo svarbiausių Prancūzijos futbolo ir regbio rungtynių vieta.

Laikui bėgant stadionas kelis kartus buvo pertvarkytas ir dabar jis visai nepanašus į tą, koks buvo 1924-aisiais. Pernai jame vėl prasidėjo 80 mln. eurų atsieisiantys atnaujinimo darbai, kuriuos pabaigus šiame stadione bus surengtos 2024 m. Paryžiaus žaidynių žolės riedulio varžybos.

NAUDOSIS ISTORINIAIS PASTATAIS

Per 2024 m. žaidynes kelių sporto šakų varžybos vyks senuose istoriniuose pastatuose, kurie bus laikinai pritaikyti sporto reikmėms.

2020 m. pavasarį dideli darbai pradėti „Versalio vartų“ parodų centre („Paris Expo Porte de Versailles“). Šis parodų kompleksas duris atvėrė prieš šimtą metų, o 2013 m. Paryžiaus savivaldybė parengė išsamų „Versalio vartų“ atnaujinimo projektą, kurio vertė – 500 mln. eurų.

Į projektą įtraukti ir kelių parodų centro salių pritaikymo sporto varžyboms darbai. Paryžiaus žaidynių rengėjai planuoja, kad skirtingose „Versalio vartų“ salėse vyks tinklinio (12 tūkst. vietų), pirmųjų bokso etapų (10 tūkst. vietų), stalo teniso, sunkiosios atletikos (po 6 tūkst. vietų) ir rankinio turnyrų grupių varžybos.

Kita laikina sporto arena rengiama Eliziejaus laukų Didžiojo rūmuose („Grand Palais des Champs-Élysées“), kurie buvo pastatyti ruošiantis 1900 m. Paryžiuje vykusiai pasaulinei parodai. Didieji rūmai buvo uždaryti 2021-ųjų pavasarį ir dabar juose vyksta darbai, kuriuos pabaigus šimtmetis pastatas taps olimpiinių fechtavimo ir tekvondo varžybų vieta. Planuojama, kad šias varžybas galės stebėti 8 tūkst. žiūrovų.

TIK DVI NAUJOS ARENOS

Paryžiaus žaidynių šeiminkai numatė pastatyti tik dvi visiškai naujas arenas. Sen Deni rajone statomas Paryžiaus vandens sporto centras, Šapelio rajone – „Porte de La Chapelle“ arena.

Paryžiaus vandens sporto centre vyks olimpiinių žaidynių šuolių į vandenį, dailiojo plaukimo ir vandensvydžio turnyrų grupių varžybos. Jas galės stebėti 6 tūkst. žiūrovų.

„La Chapelle“ arenoje, kurioje bus 8 tūkst. vietų, iš pradžių planuota rengti krepšinio turnyro grupių ir imtynių varžybas. Bet paskui žaidynių rengėjai nusprendė, kad krepšinkams ši arena per maža. Dabar joje numatoma rengti badmintono ir gimnastikos varžybas.

„La Chapelle“ arena turėtų išspręsti senas Paryžiaus krepšinio ir rankinio klubų problemas. Šiuo metu Prancūzijos sostinės klubai, dėl didelio užimtumo negalintys patekti į „Bercy“ areną, neturi bent minimalius krepšinio Eurolygos ir rankinio Čempionų lygos reikalavimus atitinkančių arenų. Tačiau Paryžiaus savivaldybė pažadėjo, kad jai priklausančiai „La Chapelle“ atvėrus duris joje galės rungtyniauti „Paris“ krepšinio ir PSG rankinio klubai.

Du nauji sporto kompleksai, kuriuose taip pat bus kovojama dėl olimpiinių medalių, Paryžiaus priemiesčiuose duris atvėrė praėjusį dešimtmetį. 2014 m. Sen Kantene atidarytame velodrome (5 tūkst. vietų) vyks olimpinės dviračių treko varžybos, o 2019 m. Vere prie Marnos baigtame statyti nacionaliniame laivybos stadione bus surengtos irklavimo bei baidarių ir kanojų irklavimo varžybos.

Milžiniškame laivybos stadione jau įsikūrė Prancūzijos irklavimo federacija, o Paryžiaus žaidynių rengėjai žada, kad olimpinės irklautojų varžybas galės stebėti iki 24 tūkst. sirgalių.

Kol kas šioje arenoje dar nevyko jokios pasaulinės irklavimo varžybos. Tuo tarpu olimpiiniame Sen Kanteno velodrome šių metų spalį jau antrą kartą buvo surengtos pasaulio dviračių treko pirmenybės.

BASEINE – DIDESNĖS TRIBŪNOS

Nors Sen Deni kyla naujas vandens sporto centras, plaukimo varžybos jame nevyks. Vienai populiariausių olimpiinių sporto šakų, tai yra plaukimui, 6 tūkst. vandens sporto centro tribūnose numatytų vietų – aiškiai per mažai. Todėl plaukikai rungsis gerokai didesnėje „La Defense“ arenoje.

Sen Deni kyla naujas vandens sporto centras

Ši arena 2017 m. buvo atidaryta Nantero priemiestyje ir priklauso Paryžiaus „Racing“ regbio klubui. Paprastai „La Defense“ arenoje vyksta regbio rungtynės ir griaudi dideli koncertai (vos atidarius areną joje tris kartus iš eilės pasirodė „The Rolling Stones“), tačiau prieš Paryžiaus žaidynes čia bus įrengtas olimpinis baseinas, kuriame dėl medalių kovos plaukikai ir vandensvydininkai.

Per koncertus „La Defense“ gali priimti 40 tūkst. žiūrovų, per regbio rungtynes – daugiau nei 30 tūkst. sirgalių. Per Paryžiaus žaidynes vietų bus palikta mažiau – apie 15 tūkst.

BUS IR LAIKINŲ BAZIŲ

Kelių sporto šakų varžybos vyks laikinose arenose, kurios bus pastatytos Paryžiaus centre ir išardytos pasibaigus žaidynėms.

Paryžiaus žaidynių rengėjai numato paplūdimio tinklinio aikštes įrengti Marso laukuose šalia Eifelio bokšto, trijų krepšinio, breiko šokių aikštes, riedlenčių ir mažųjų dviračių trasas – Santarvės aikštėje (*Place de la Concorde*), laikinas tribūnas dviračių lenktynių, maratono, ėjimo ir triatlono varžybų finišo zonoje – prie Jenos tilto, šaudymo iš lanko aikštę – laukymėje prie Invalidų rūmų (*Les Invalides*).

Paryžiaus miesto valdžia prieš olimpinės žaidynes nusprendė pertvarkyti visą Santarvės aikštę. Atsižvelgus į pasikeitusius šių

laikų poreikius, Santarvės aikštėje ir Eliziejaus laukuose bus sumažintas automobilių eismas, padidinta pėsčiųjų erdvė, išplėsti žalieji plotai. Visi darbai turėtų kainuoti apie 250 mln. eurų.

Atnaujinimo darbams uždarius Eliziejaus laukų Didžiuosius rūmus, 2021 m. Marso laukuose netoli Eifelio bokšto buvo surastas laikinasis Didžiųjų rūmų statinys (*Grand Palais Ephemere*). Vėliau šis statinys bus išardytas, bet per Paryžiaus žaidynes jame vyks džiudo ir imtynių varžybos, kurias galės stebėti 8 tūkst. žiūrovų.

Laikinosios tribūnos bus sumontuotos ir šalia Versalio rūmų. Prie buvusios Prancūzijos karalių rezidencijos vyks jojimo ir šiuolaikinės penkiakovės varžybos. Paryžiaus žaidynių šeimininkai žada, kad jas galės stebėti iki 80 tūkst. žiūrovų.

VARŽYSIS KITUOSE MIESTUOSE

Per olimpinės žaidynes plačiausiai pasklinda futbolininkai. Vyrų ir moterų futbolo varžybos jau seniai rengiamos ne tik olimpinėje sostinėje, bet ir kituose žaidynes priimančio šalies miestuose.

Per Paryžiaus olimpinės žaidynes futbolo rungtynės vyks Marselyje, Lione, Bordo, Sent Etjene, Nicoje bei Nante ir tik stipriausios komandos gaus teisę atvykti į Paryžių. Visi futbolo stadionai pasirošę priimti olimpiečius nors ir šiandien – juose žaidžia sti-

Teahupoo tarp banglentininkų seniai garsėja puikiomis bangomis

priausi Prancūzijos futbolo klubai, tad dėl infrastruktūros jaudintis nereikia.

Labai dažnai toli nuo olimpinės sostinės rengiamos buriavimo varžybos. Šios sporto šakos specifika tokia, kad be jūros plotybių niekaip neišsiversi, todėl buriuotojams tenka susitaikyti su tuo, kad olimpinio kaimelio dvasios jie nepajunta.

Paryžiaus žaidynių buriavimo regata vyks Viduržemio jūroje, o jachtos į vandenį išplauks iš Marselyje esančio Point Ružo uosto.

Iš Prancūzijos sostinės bus „išstremti“ ir šauliai. Jie varžysis 2018 m. Šatoru mieste atidarytame nacionaliniame šaudymo centre. Nuo Šatoru iki Paryžiaus – apie 250 km.

Paryžiaus žaidynių rengėjai žengė dar toliau. Jie nusprendė į kitą miestą, esantį gana toli nuo sostinės, iškelti dar vienos sporto šakos varžybas. Prancūzai pasiūlė visas vyrų ir moterų rankinio rungtynes rengti Lilio mieste esančiame dengtame Pierre'o Mauroy stadione.

Šis 2012 m. atidarytas stadionas jau priėmė ne vienerias salės žaidimų varžybas. P.Mauroy stadione vyko 2015 m. Europos vyrų krepšinio pirmenybių, 2017 m. pasaulio vyrų rankinio pirmenybių rungtynės, Daviso taurės teniso mačiai. Ši arena gerai žinoma ir Lietuvos krepšininkams, kurie prieš septynerius metus būtent šiame stadione žaidė ketverias Europos pirmenybių rungtynes ir būtent čia laimėjo sidabro medalius.

Bet olimpinį žaidynių rengėjų pasiūlymas sulaukė didelio rankinio bendruomenės pasipriešinimo. Rankininkai pasipiktino

dėl to, kad būdami už dviejų šimtų kilometrų nuo Paryžiaus nepatirs tikrosios olimpinės dvasios.

2022 m. vasarą organizacinis komitetas pateikė kitą siūlymą. Pagal dabartinį variantą rankininkai grupės varžybų ir ketvirtfinalio rungtynes žaistų „Versalio vartuose“, o pusfinalio ir finalo rungtynės vyktų Lilyje.

Tuo tarpu į P.Mauroy stadioną grįžtų krepšinis. Lilyje numatoma surengti krepšinio turnyrų grupės varžybas. Atkrinamosios krepšinio varžybos planuojamos „Bercy“ arenoje.

BANGLENTININKAI KELIAUS Į TAITĮ

Per Paryžiaus žaidynes olimpiečiai varžysis ne tik Paryžiuje, ne tik Paryžiaus apylinkėse ir ne tik europinėje Prancūzijoje. Vienos sporto šakos varžybas priims Prancūzijos užjūrio teritorija Taitis.

Šioje saloje esančiame *Teahupoo* kaimelyje bus išdalyti banglenčių sporto olimpiniai medaliai. *Teahupoo* tarp banglentininkų seniai garsėja puikiomis bangomis. Čia kasmet rengiamas pasaulio banglenčių sporto lygos etapas, vyksta kitos šios sporto šakos varžybos.

Paryžiaus žaidynių rengėjai sumanė dar labiau išgarsinti *Teahupoo* ir pasiūlė jame surengti olimpines banglenčių sporto varžybas. Anot Tarptautinio olimpinio komiteto vadovų, šiam sumanymui karštai pritarė daugelis geriausių banglentininkų. Atsižvelgę į jų nuomonę, olimpinio judėjimo vadovai patvirtino, kad banglenčių sporto varžybos vyks už 15,7 tūkst. km nuo olimpinės sostinės esančiame Taičio kaimelyje.

IRKLAVIMO TALENTŲ IEŠKO MOKYKLOSE

DABARTINĖJE LIETUVOS IRKLAVIMO SUAUGUSIŲJŲ RINKTINĖJE – KONE PUSĖ KAUNO RAJONO SPORTO MOKYKLOS TRENERIO ANTANO LAVICKO AUKLĖTINIŲ: IEVA IR AURIMAS ADOMAVIČIAI, DOMANTAS, DOVYDAS IR POVILAS STANKŪNAI, DOVILĖ RIMKUTĖ, POVILAS JUŠKEVIČIUS. JO GRUPĖJE TRENIRAVOSI IR TOKIJO PARALIMPINIŲ ŽAIDYNIŲ ČEMPIONĖ GIEDRĖ RAKAUSKAITĖ, ATSTOVAUJANTI DIDŽIAJAI BRITANIJAI.

MARYTĖ MARCINKEVIČIŪTĖ

LIF nuotr.

Europos jaunimo čempionai
ir pasaulio jaunimo
vicečempionai broliai Dovydas
ir Domantas Stankūnai

Garsią Lietuvos irkluotojų treneris, 2021 m. išrinktas geriausiu Kauno rajono pedagogu, nesiryžta prognozuoti, kiek jo auklėtinių iškovo kelialapius į Paryžiaus olimpinės žaidynes. Bet tikisi, kad daugiau nei du.

Kaip jums pavyko surasti ir išugdyti tiek daug didelio meistriskumo irkluotojų? – paklausėme A.Lavicko.

Jau 20 metų atranką rengiame kartu su žmona Edita, irgi buvusia irkluotoja. Su ja esame išvažinėję visas Kauno miesto ir rajono švietimo įstaigas. Tarkime, į Raudondvario gimnaziją pirmą kartą užsukome 2000-aisiais. Tada rinkome mergaites į aštuonvietės įgulą ir turėjome tikslą ne tik startuoti 2002 m. pasaulio jaunių čempionate Trakuose, bet ir pelnyti bronzos medalius. Tačiau likome ketvirtoje vietoje.

Iš tos gimnazijos atrinkome puikių duomenų Liną Šileikytę. Kiekvienais metais aplankome šią gimnaziją. Ieškodami mergaičių 2007-aisiais suradome levą Adomavičiūtę. Tada šią 185 cm ūgio sportininkę pasodinau į treniruoklį „Concept-2“ ir iš karto supratau, ką turiu. Ieva atsivedė brolių Aurimą, kurio ūgis tada buvo 176 cm. Dabar jie abu – vieni aukščiausių rinktinėje: Aurimo ūgis 206 cm, levos – 196 cm.

Povilą Stankūną ir Mantą Juškevičių suradome Kauno rajono Lapių pagrindinėje mokykloje 2010-aisiais. Mantas papasakojo,

Asmeninio albumo nuotr.

Treneris A.Lavickas su savo auklėtiniais P.Stankūnu ir M.Juškevičiumi

kad turi brolių Povilą (gimusį 2003 m.), kuris lanko plaukimą ir yra aukštokas. Kai Povilas atėjo, supratau, kad reikės daug dirbti, kad jis pradėtų lankyti irklavimą. O dabar jis – pasaulio jaunių čempionas ir Europos vicečempionas.

Povilas Stankūnas tada prasitarė, kad turi dar labai jaunus brolius dvynius Domantą ir Dovydą, gimusius 2000-aisiais. Pasakiau, kad jie irkluoti dar per jauni, bet po metų kitų būtinai kalbėsiu su jų mama, buvusią aukšto lygio irkluotoja Jolanta Grybauskaitė-Stankūniene, kurią treniravau.

Dvylikmečius broliukus, tada išstypusius iki 165 cm, prisikalbinau ir jie pradėjo treniruotis 2012 m. lapkritį.

Manto Stankevičiaus nuotr.

D.Rimkutė šį sezoną sėdo į vieną valtį su D.Karaliene

Asmeninio albumo nuotr.

Trys broliai Stankūnai ir D.Rimkutė stovykloje Italijoje

2005-ųjų gruodį per treniruotes Lengvosios atletikos maniežų pastebėjau labai sportišką, gražiai nauaugusią Giedrę Rakauskaitę, kuri viena ant čiužinių darė kūlversčius, išdykavo ir niekas su ja nedirbo. Po kelių dienų vėl pamačiau tą patį. Ją pakalbinau treniruotis ir po metų Giedrę vežiau į tarptautinį žiemos irklavimo turnyrą Taline.

Daugelis žino jos tragediją, kai avarijoje buvo stipriai sužalotas irklautojos čiurnos sąnarys. Giedrė jau buvo viena pajėgiausių jaunųjų Lietuvos irklautojų, daugkartinė čempionė. Po daugybės operacijų ir ilgos reabilitacijos Giedrė vėl stojosi ant kojų ir treniravosi, mokėsi Sporto universitete ir pagal mokslų mainų programą išvyko į Angliją. Ten baigė mokslus, dirbo irklavimo klube trenere ir treniravosi. Sportininkė pateko į Didžiosios Britanijos rinktinę, tapo pasaulio ir Tokijo paralimpinių žaidynių čempione, o šiemet – Europos ir dukart pasaulio čempione.

2016-aisiais kovo mėnesį su žmona vykome į Domeikavos gimnaziją, tačiau ten nieko gero neradome. Pasukę iš gimnazijos namo pamatėme per gatvę einančią puikių duomenų merginą. Sustojau ir išlipęs draugiškai pabarčiau, kodėl ji ne mokykloje ir

Asmeninio albumo nuotr.

E.Lavickienė ir D.Rimkutė

per gatvę eina ne perėjoje. Pakviečiau ją lankyti irklavimą. Taip grupėje atsirado Dovilė Rimkutė, būsimoji Europos jaunių (iki 19 metų) čempionė ir pasaulio jaunių bronzinė prizininė.

Ugdyti irklautojus man daug padeda žmona Edita. Neskaičiuoju nei valandų, nei savo laisvo laiko. Treneriui nėra baises, jei reikia treniruoti sportininkus matant, kad iš jų niekada nieko nebus. Tai tik laiko, sveikatos ir pinigų išmetimas į balą.

Jaučiu, kad einame teisingu keliu, ir tai, ką abu darome, suteikia džiaugsmo ir pasididžiavimo savo auklėtiniams ne tik mums abiem ir patiems sportininkams, bet ir jų artimiesiems, draugams, visai Lietuvai, Kauno rajonui, sporto mokyklai.

Praėję ir šie metai labai sėkmingi broliams dvyniams Dovydui ir Domantui Stankūnams, kurie dukart tapo Europos jaunimo čempionais ir dukart – pasaulio jaunimo vicečempionais. Kaip galite paaiškinti tokį jų proveržį į didįjį irklavimą?

Broliai nėra iš tų, kurie daug kalba, jie daugiau dirba. Mes palengva ruošėmės, niekur per daug neskubėjome. Mačiau, kad jie bus aukšti vyrai, ir norėjau, jog būtų sveiki. Stengiausi neforsuoti jėgas, mažai dirbome su svoriais, labai daug bėgiojome. Jie iš karto norėjo irkluoti tik dvivietę valtį.

Buvo labai įdomu treniruoti dvynius, kurie užaugo mūsų akyse. Mačiau, kaip jie keičiasi, kokie charakterio bruožai formuojasi. Bet vienas dalykas nepasikeitė – jų noras laimėti.

Kai broliai praėjusiais metais pelnė pasaulio jaunimo vicečempionų ir Europos jaunimo čempionų titulus, jie tapo tikrais irklautojais. Jie jau subrendo, treniruotėse pasikeitė ir svoriai, kuriuos kilnoja, ir treniruotė apimtis bei krūviai. Jie tapo tikri atletai, praugo savo vyresnį brolių Povilą ir dabar jų ūgis – 204 cm, išsivystė raumenynas.

Ar tiesa, kad nuo šio pavasario juos treniruojate trise – su Mykolu Masilioniu ir Giovanni Postiglione, dirbančiais su Graikijos rinktinė?

Taip, tai tiesa. Aš ilgai galvojau ir dar tada, kai italų treneris dirbo su Lietuvos irklautojais, stebėjau jį. Man labai patiko jo analitinės mąstymas, atrodo, kad jis kiauurai viską mato, kiekvieną sportininką ir trenerį, analizuoja visą pasaulio irklavimą.

Daug kalbėjau ir su M.Masilioniu, mačiau jo perspektyvą toliau dirbant su Giovanni. Man patiko jų požiūris į ypač didelius krūvius, sunkų darbą visus metus. Mano arsenale irgi nėra lengvų treniruotė. Pasikalbėjome su broliais dvyniais, viską aptarėme ir jiems tai patiko.

Šių metų pavasarį po pokalbio su Lietuvos irklavimo federacijos generaliniu sekretoriumi Sauliumi Ritteriu nutarėme kreiptis dėl

Trenerio patarimai auklėtiniams

galimybės dvyniams treniruotis kartu su Graikijos rinktine. Jiems ir Graikijos irklavimo federacijai sutikus, broliai išvyko į treniruočių stovyklą olimpiniam irklavimo kanale Graikijoje. Kai sportininkai bus Lietuvoje, su jais dirbsiu aš, o ten juos ruoš Mykolas su Giovanniu.

Pats irgi irklavote, tačiau Lietuvai SSRS tautų spartakiadoje atstovavote ne irklavimo, o žolės riedulio varžybose. Kodėl?

Tai buvo 1979-aisiais, kai baigiau Kūno kultūros institutą. SSRS tautų spartakiadoje žolės riedulį žaidžiau tuomečiame Leningrade. O istorija tokia. 1978 m. grįžę iš pavasarinės irklavimo stovyklos Gruzijos Počio mieste toliau sezonui rengėmės Birštone. Aš negalėjau paeiti, ištinio čiurnos sąnarys, naktimis neužmigdavau, teko gultis į ligoninę Kaune. Gydžiausi visą mėnesį. Iš ligoninės išėjau šlubuodamas, gydytojai uždraudė sportuoti. Niekam nesakiau apie draudimus ir nuvykau į Birštoną treniruotis. Bet nieko negalėjau daryti, sezonas man buvo baigtas, patekti į rinktinę jau neturėjau galimybių.

Kitą sezoną laukė baigiamieji valstybiniai egzaminai, reikėjo jiems ruošti. Institute pamačiau skelbimą, kviečiantį atvykti į Lietuvos žolės riedulio rinktinės, kuri ruošėsi tautų spartakiadai, atranką. Išlaikiau visus testus ir tapau rinktinės kandidatu.

Vyko treniruočių stovyklos, per paskutinę jų Plungėje rinktinė žaidė su Vilniumi. Mūsų komanda nesunkiai laimėjo, pasiekiau tris įvarčius ir treneris Adolfas Mickus mane pakvietė į rinktinę dalyvauti SSRS tautų spartakiadoje.

britishrowing.org nuotr.

Paralimpinė čempionė G.Rakauskaitė

Praėjusiais metais jums sukako 65-eri. Treneriui tai daug ar pati branda? Ar lieka laiko poilsiui?

Man atrodo, kad širdis niekada nepasens. Dar traukia važiuoti į stovyklas, rinkti mergaites ir berniukus į šį nuostabiai gražų sportą, užauginti dar vieną kitą talentą. Bet kaip treneriui 65-eri – jau daug. Tą ypač jaučiu, kai vaikštai į mokyklas ir kalbinu jaunimą.

Laisvalaikiu mėgstu pabūti su anūke Vilte, kurią labai myliu ir noriu, kad ji neskubėtų augti.

Lietuvos čempionu šiemet tapo R.Bakstys

OLIMPINĖ SVAJONĖ

PAGAVĘ BANGĄ TOKIJO OLIMPINIULOSE VANDENYSE PASAULIO BANGLENTININKAI ANT JOS SKRIEJA TOLIAU: ŠI SPORTO ŠAKA ĮTRAUKTA MAŽIAUSIAI Į TREJŲ BŪSIMŲ OLIMPINIŲ ŽAIDYNIŲ PROGRAMĄ. JUOS BANDO VYTIS IR LIETUVIAI.

LINA DAUGĖLAITĖ

Dar prieš dešimtmetį apie banglenčių sportą Lietuvoje garsiai nekalbėjo niekas. Kalbos ėmė darytis garsesnės tuomet, kai ši mums egzotiška sporto šaka buvo įtraukta į olimpinių žaidynių programą.

Olimpinis debiutas ir olimpinis sporto šakos statusas sujudino vandenį visame pasaulyje ir, be abejo, dar labiau pašiausė Baltijos jūros bangas, supuojančias šios sporto šakos atstovus mūsų šalyje.

„Atsivėrė naujos plėtros galimybės visame pasaulyje. Banglenčių sportas šiuo metu labai sparčiai auganti sporto šaka ir Lietuvoje: vien „Surf Camp“ banglenčių stovykla šį sezoną surengė apie 3500 pamokų – tokios apimtys per trumpą vos dešimties savaičių mūsų vasaros sezoną yra nemažos. Be olimpinio pripažinimo to negalėjo būti“, – kas ir kaip keičiasi šios sporto šakos vandenyse, pasakoja banglenčių sporto krikštadėviu mūsų šalyje vadinamas Lietuvos bangų sporto asociacijos prezidentas Girmantas Neniškis.

ATIDĖTAS DEBIUTAS

Pokyčius banglentinių gyvenime parodė ir šių metų pasaulio čempionatas, kuriame dalyvių padaugėjo bemaž dvigubai: anksčiau į juos susirinkdavo apie 30 šalių atstovai, šiemet į jį atvyko sportininkai iš 51 valstybės, tarp jų – ir Lietuvos.

„Net ir tos šalys, kurios turi stiprių banglentinių, į pasaulio

čempionatus nelabai važiuodavo, jų tikslas buvo pasaulinis turas. Atsiradus galimybei tapti olimpiečiu, visi geriausi banglentiniai atvažiuoja ir į pasaulio čempionatą – visi nori dalyvauti olimpinėse žaidynėse“, – priežastį įvardija G.Neniškis.

Lietuviams tai buvo debiutinis čempionatas, nors debiutą jie buvo suplanavę dar 2020-aisiais. Tačiau pandemija sujaukė ir banglentinių planus. Pasaulio čempionatas lietuviams, galima sakyti, tapo ir apskritai pirmomis rimtomis tarptautinėmis varžybomis, nes varžybos Lenkijoje ar Latvijoje, kuriose mūsų banglentiniai yra dalyvavę, pašnekovo tikinimu, yra tokio pat ar net žemesnio lygio nei Lietuvos čempionatai.

„Lietuvos čempionatas jau tapo prestižiškiausiu renginiu rytinėje Baltijos pakrantėje. Kaimynai su pavydu klausia, kaip jums tai pavyksta. Pirmiausia už tai turime būti dėkingi LTOK, nes skirta dotacija naujosioms olimpinėms sporto šakoms leido mums paruošti trenerių, teisėjų ir sutvarkyti čempionato struktūrą“, – sėkmės receptu dalijasi pašnekovas.

Pasaulio čempionate, kuriame dalyvavo trys mūsų banglentiniai, Lietuva su Lenkija pasidalijo 44–45 vietomis. „Mes žinome, kad kiekvienas individualiai galėjome pasirodyti geriau ir turime sportinių ambicijų pasirodyti kitais metais geriau. Bet tai buvo labai pozityvi patirtis: nuo euforijos iki depresijos, kai banga neateina. Sulaukėme didžiulio dėmesio Lietuvai – tai, ko nė

vienas iš mūsų nebuvo patyręs. Jautėme labai didelį palaikymą ir iš mūsų bendruomenės čia, namuose, ir iš tarptautinės banglenčių asociacijos“, – po debiuto pasaulio čempionate džiaugėsi G.Neniškis.

LAIPTELIS Į PARYŽIŲ

Pasaulio čempionatas banglentininkams svarbus ir dėl to, jog čia kovojama ne tik dėl garbės ir medalių, bet ir dėl olimpinių kelialapių. Olimpinius kelialapius jie dalyvis ir kitų metų pasaulio čempionate, kuris vyks gegužės 30 – birželio 7 d. Salvadore. Tačiau Lietuvos bangų sporto asociacijos prezidentas prožiūrius akinius į pasaulį nežiūri ir atvirai sako, jog lietuviams apie Paryžių svajoti nereikėtų. Tokių meistriskumo aukštumų dar nepasiekėme.

„Be to, Paryžiaus olimpinių žaidynių banglenčių varžybos vyks Prancūzijos Polinezijoje, Taityje, kuris yra vidury Ramiojo vandenyno. Taityje – vienos stipriausių, vienos įspūdingiausių bangų pasaulyje. Mes šiandien neturime nė vieno sportininko, kuris tokiose bangose plauktų. Tad mums kalbėti apie patekimą į olimpines žaidynes būtų naivu, nes net ir patekę neturėtume ką ten pasiūsti“, – aiškina G.Neniškis.

Pasak Lietuvos banglentininkų krikštatėvio, reikia žiūrėti į ateinančių dešimties metų perspektyvą. 2032 m. žaidynės vyks Brisbene. „Per 10 metų jau galima kalbėti apie atletų parengimą“, – į tokius tolius nukreiptos Lietuvos bangų sporto asociacijos vadovo akys.

Pasaulio čempionatai – tik viena iš galimybių iškovoti olimpinius kelialapius, bet Lietuvos atstovams kol kas ir vienintelė. Mat profesionalų turas, kuriame taip pat kovojama dėl olimpinio šanso, mūsų banglentininkams kol kas nepasiekiamas – jame varžosi tik 32 geriausi pasaulio banglentininkai.

Amerikiečiai iš abiejų Amerikų kelialapius dalyvis ir Amerikos žaidynėse. Europiečiai tokio savo šanso kol kas neturi, mat Europos čempionatai vyksta nereguliariai ir olimpiniai kelialapiai juose nedalijami.

„Kadangi esu Tarptautinės banglenčių asociacijos akredituotas lektorius ir bendrauju įvairiais sporto plėtros klausimais su 20–30 žmonių grupe iš viso pasaulio, pasaulio čempionate diskutavome, ar nebūtų galimybės mums patiems reikšmingai prisidėti prie Europos čempionato organizavimo. Diskutuojame su tarptautine asociacija, kad galėtume būti ne tik stebėtojai, dalyviai, bet ir reikšmingai prisidėti prie šios sporto šakos plėtros Europoje“, – sako G.Neniškis, sukaupęs daugybę patirties – nuo čempionatų organizatoriaus iki masinių renginių, į kuriuos renkasi po 60 tūkst. žiūrovų.

KĄ AUGINAME

Šiais metais Lietuvai pasaulio čempionate atstovavo pats G.Neniškis, Donatas Meškauskas bei Lietuvos pilietis Timothy Wijngaardenas. 23 metų T.Wijngaardenas, kurio mama lietuvė, o tėvas – olandas, įtrauktas į olimpinės pamainos sąrašą.

„Timothy gyvena Indonezijoje, tad jis turėjo visai kitas sąlygas treniruotis nei mes, ypač per pandemiją, kai pasaulis buvo užsidaręs. Todėl Bangų sporto asociacija nusprendė investuoti į Timą, suteikti jam šansą parodyti, kokį rezultatą jis gali pasiekti, – dėsto G.Neniškis. – Šiais metais jis išvažiavo kaip olimpinės pamainos sportininkas, tačiau atsižvelgdami į rezultatus pasaulio čempionate sutarėme, kad jeigu jis ateityje norės atstovauti Lietuvai, turės įrodyti savo pranašumą, kaip ir bet kuris kitas, Lietuvos čempionate. Be to, atsižvelgdami į kylantį lygį Lietuvoje ir tai, kad Timui jau 23-eji, o mes turime gabių 15–18 metų jaunuolių, manome, kad tikslingiau būtų investuoti į jaunimą.“

Vienas iš tų jaunų žmonių, į kurį krypsta asociacijos vadovo akys, – Beata Valatkaitė, kuri taip pat įtraukta į olimpinės pamainos rinktinę. Ši vienuolikmetė Lietuvos moterų čempionate

šiemet užėmė antrą vietą.

„Jeigu mes sugebėsime sukurti sąlygas treniruotis ir jai pačiai užteks noro ir motyvacijos plaukti banglente, tai po dešimties metų turėsime 21-erių sportininkę. Tai jau tam tikra branda, kai banglentininkas gali parodyti rezultatą“, – viliasi G.Neniškis.

Pasak jo, geriausių rezultatų banglentininkai pasiekia sulaukę 24–27 metų. „Vien fizinių duomenų neužtenka, taip, jie labai svarbūs, bet banglentininkams labai svarbu išmokti skaityti bangas – suprasti, kaip ir kada jos susidaro, sukaupti patirties dalyvaujant varžybose skirtingose vietose, nes bangos labai skiriasi. Ir tos patirties neįmanoma greitai prisistinti. Tam reikia ne vienerių metų“, – perspėja pašnekovas, kad greitų rezultatų laukti nereikėtų.

Skaityti bangas mokomasi ne iš vadovėlių, o dalyvaujant varžybose įvairiose pasaulio vietose. Galbūt jaunoji sportininkė galėtų keliauti jau ir į Salvadore vyksiantį pasaulio čempionatą. „Gal net į Salvadorą bandysim važiuoti, nes ten visai kitokia banga – labiau prognozuojama, lengviau skaitoma, gal būtų jai galimybė plaukti ir patirti tą jausmą. Mes norime užauginti stiprią atletę, tad turime kuo anksčiau parodyti, kas yra varžybos, kaip tvarkytis su jauduliu“, – sako banglenčių sporto Lietuvoje vadovas.

Apskritai prisimenant Lietuvos čempionatą reikia pasidžiaugti tuo, kad konkurencija didėja. O ten, kur didėja konkurencija,

Lietuvos komanda (D.Meškauskas, T.Wijngaardenas ir G.Neniškis) pasaulio čempionate su Tarptautinės banglenčių asociacijos prezidentu F.Aguerre

kyla ir meistriskumas. Šių metų čempionate dalyvavo 18 vyrų ir 10 moterų.

„Tai rekordas, – džiaugiasi G.Neniškis. – Bet labiausiai džiugina tai, kad nuo ketvirtfinalio nebėra aišku, kas išeis į kitą etapą. Prieš trejus ketverius metus, pasižiūrėję į ketvirtfinalių lenteles, dar galėjome nuspėti, kas plauks finale. Atsiranda jaunų sportininkų, kurie užsidegę noru tobulėti ir atstovauti Lietuvai.“

Lietuvos banglentininkai auga skaitydami ir gaudydami Baltijos jūros bangas, o žiemą kelia sparnus ten, kur šilčiau. Išsibarsto po visą pasaulį. Išsibarstys ir šiemet. G.Neniškis su grupe banglentininkų keliaus į jam gerai pažįstamą Meksiką.

„Kitais metais pasaulio čempionatas vyks Salvadore, Salvadoro bangos panašios į Meksikos, tad tikėtina, kad rezultatą galėsime parodyti geresnį nei šiemet“, – asociacijos prezidentas viliasi, kad treniruotės Meksikoje kitų metų vasaros pradžioje pribrandins saldžių vaisių, kuriuos Lietuvos banglentininkai rašys Salvadore.

ISTORIJOS EKCRANE IR ĮKVEPIA, IR ŠOKIRUOJA

GERAS KINAS, VISAI KAIP SPORTAS, ĮKVEPIA, MOTYVUOJA, ĮTRAUKIA, SKATINA TOBULĖTI IR NEPALEIDŽIA IKI PAT FINIŠO. GERAS KINAS, KAIP IR SPORTAS, PRIVERČIA PASAULĮ PAMATYTI KITU KAMPU. SU PANAŠIA MISIJA Į KINO EKCRANUS SUGRĮŽTA IR SPORTO KINO FESTIVALIS. LAPKRIČIO 3–10 D. KINO TEATRE „PASKA“ ŽIŪROVŲ LAUKIA NET SEPTYNI IŠSKIRTINIAI FILMAI.

Aštuntus metus LTOK ir Lietuvos olimpinio fondo (LOF) organizuojamas festivalis – vienintelis toks Lietuvoje. Dvi sritis – sportą ir kiną – susiejantis renginys kasmet kino mylėtojus skatina geriau pažinti pačias įvairiausias sporto šakas, pamatyti netikėčiausius sunkaus darbo užkulsius. Ir visai nesvarbu, tai krepšinis ar futbolas, lengvoji atletika ar plaukimas, slidinėjimas ar dailusis čiuožimas, banglenčių sportas, breikas, riedlentės – istorijos pasakoja ne tik apie triumfo akimirkas aukščiausio lygio varžybose, bet ir tai, kas lieka kitoje medalių pusėje.

KINAS – KAIP MENO FORMA PAŽINTI

„Festivalio misija – parodyti, kad sportas gali būti labai įvairialypis, – tiek kalbant apie sporto šakas, tiek apie emocijas, kurios verda treniruočių salėje. Kiekvienas sportininkas pirmiausia yra žmogus, o kiekvienas laimėjimas slepia nematomą sunkaus darbo pusę. Sporto kino festivalis – būdas meno forma iš arčiau pažinti neatrastas rungtis, geriau suprasti jausmus, su kuriais susiduria ryškiausi atletai“, – atkreipia dėmesį festivalį organizuojančio LTOK prezidentė, olimpinė čempionė Daina Gudžinevičiūtė.

Pasak jos, festivalis jau tapo gražia tradicija, suburiančia tiek sporto bendruomenę, tiek kino mylėtojus – filmų repertuaras parinktas taip, kad sau tinkantį ir patinkantį filmą rastų ne tik profesionalai, bet ir aktyviai nespportuojantys žiūrovai.

„Kiekviena sporto šaka tampa įdomesnė tuomet, kai su ja susipažįstame iš arčiau. Kinas – viena iš patrauklių formų tą padaryti“, – sako D.Gudžinevičiūtė.

Sporto kino festivalio programą šiemet, kaip ir praėjusiais metais, sudarė bene garsiausias Lietuvos kino kritikas bei apžvalgininkas Edvinas Pukšta. Pasak jo, atrinkti geriausius filmus šiemet nebuvo pati lengviausia užduotis – išskirtinių su sportu susijusių juostų 2022-aisiais išleista išties nemažai.

Festivalis šiemet kviečia pamatyti septynis filmus – tris dokumentinius ir keturis vaidybinus.

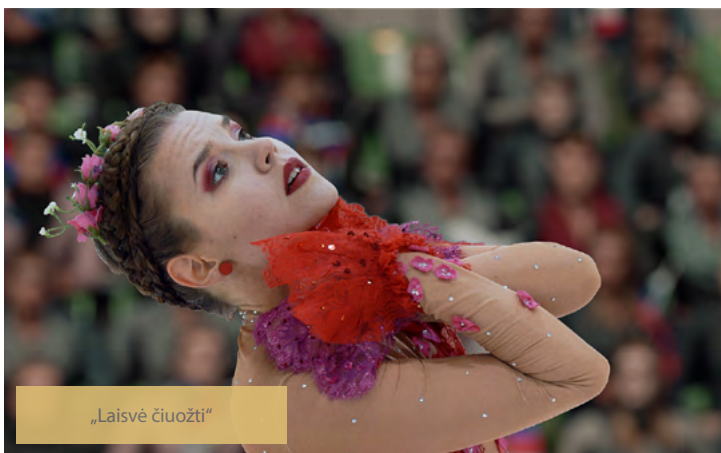
SKATINA PAŽINTI NEATRASTĄ

2022-ųjų repertuare – oficialus 1972 m. Miuncheno vasaros olimpinio žaidynių filmas „Aštuonios olimpinės vizijos“ („Visions of Eight“), kurį kūrė net aštuoni garbūs to meto režisieriai: Johnas Schlesingeris, Arthuras Pennas, Michaelis Pflēgharas, Claude'as Lelouchas, Milošas Formanas, Yuri Ozerovas, Mai Zetterling, Konas Ichikawa. Dokumentinė retrospektyva šiemet tapo ir festivalio atidarymo filmu, taip simboliškai paminint šių žaidynių 50-metį. Filmą šiemet sulaukė dėmesio ir Kanuose, į jį kino kritikai siūlo pažiūrėti kaip į istorijos palikimą.

Tarp dokumentinių filmų – dvi naujos juostos. Viena jų – režisieriaus Jeffo Harasimowicziaus „Aliaskos tinklai“ („Alaskan Nets“), pasakojanti apie vietinių aistrą krepšiniui bene netikėčiausiame pasaulio krašte – Aliaskoje. Krepšinis Metlakatlos, Aliaskai priklausančio Anetės salyno indėnų rezervato, gyventojams – ne tik gyvenimo variklis, ne tik sportas, bet ir galimybė pabėgti nuo rūpesčių, atokvėpio stotelė. Tai unikalus, adrenalino ir jautrių emocijų kupinas filmas, iš arti parodantis, kiek daug sportas gali reikšti vietos bendruomenei.

„Angelai ant riedučių“

„Laisvė čiuožti“

„Lemtingos lenktynės“

„Čempionas Zatopekas“

„Spengiančios ausys“

„Aštuonios olimpinės vizijos“

Festivaliu siekiama žiūrovą supažindinti ir su retesnėmis sporto šakomis, pavyzdžiui, moterų ledo rituliu ant riedučių. Modernus žaidimas ypač paplitęs Azijos ir Okeanijos šalyse, o „Angelų ant riedučių“ („Angels in the Rink“) režisieriaus Samo Kalantari kamera fiksuoja į šį sportą aktyviai įsitraukusias Irano moteris. Nepaisydamos visuomenės spaudimo konservatyvioje patriarchalinėje šalyje jos susiduria su daugybe iššūkių. Kaip paskirstyti laiką tarp atsakomybių šeimoje ir nenumaldomos aistros ypač konkurencingai sporto šakai?

DRAMOS KINO GURMANAMS

Repertuare – net keturi vaidybiniai filmai. Karlovi Varų kino festivalyje sužibėjęs brazilų režisierius Gregorio Graziosi filme „Spengiančios ausys“ („Tinnitus“) įspūdingai ir stilizuotai maišo kelis sudėtingus žanrus – siaubo trilerį ir psichologinę dramą. Nuo pirmos minutės įtraukiantis pasakojimas apie sinchroninių šuolių į vandenį sportininkę, netikėtai savo karjeros pike patyrusią traumą, nepaliks abejingų.

Žiūrovų simpatijų prizą Karlovi Varuose pelnęs „Čempionas Zatopekas“ („Zatopek“) sudomins ir kino teatrų lankytojus Lietuvoje. Čekų režisieriaus Davido Ondriceko biografinė drama – apie 1968-ųjų greičiausią bėgiką ir pasaulio rekordininką Roną Clarke'ą, kuris iš gimtojo Melburno atvyksta į apniukusią ir niūrią Pragę ir čia susitinka su savo didžiausiu įkvėpėju, keturių olimpių aukso medalių savininku Emiliu Zatopeku. Paaiškėja, kad juodu sieja ne tik sportas, bet ir panašūs šeimyniniai išgyvenimai.

Dar viena dėmesio verta čekų biografinė drama – „Lemtingos lenktynės“ („Posledni zavod“). Veiksmas vyksta 1913-aisiais Krkonošių kalnagūbryje (ties dabartine Lenkijos ir Čekijos siena), čia vykstančios čekų ir vokiečių slidinėjimo varžybos baigiasi tragiškai – pačiame lenkynių įkarštyje trijų ratų trasą apgaubia grėsminga sniego ir lietaus audra. Lenkyniauti lieka vienintelis iš šešių startavusių sportininkų Bohumilas Hančas, link finišo šliužiantis be pirštinių ir dėvėdamas tik ploną megztinį. Režisierius Tomašas Hodanas pasirinko narplioti nors ir skandalingų, bet mažai kam žinomų, prieš pat Pirmąjį pasaulinį karą vykusių lenkynių eigą, filme atskleidždamas iki šiol nežinomų detalių.

Kino gurmanus sudomins suomių režisieriaus Roope'o Oleniu „Laisvė čiuožti“ („Free Skate“). Sunkus, tačiau ryškus ir susimąstyti verčiantis trileris lyg per dinamišką stiklą parodo tamsiąją dailiojo čiuožimo pusę – įžeidinėjimais paremtą ir jaunų sportininkų psichiką iškraipantią skandalingą treniruočių metodiką. „Laisvė čiuožti“ pasakoja apie Rusijos rinktinės čiuožėją, kuri randama be sąmonės snieguotame Suomijos kelyje. Mergina atsigauna ligoinėje, tačiau jai tenka iš naujo mokytis pasitikėjimo.

HOBIS TAPO DARBU IR GYVENIMO BŪDU

DAILUSIS JOJIMAS – OLIMPINĖ SPORTO ŠAKA, KURIOJE VIENODOMIS SĄLYGOMIS DĖL APDOVANOJIMŲ KOVOJA VYRAI IR MOTERYS. ČIA NEREIKIA FIZINĖS JĖGOS, DRAUDŽIAMĄ BET KOKIA GYVŪNO PRIEVARTA, LEMIA RAITELIO IR ŽIRGO SUSIKLAUSYMAS, NUSITEIKIMAS.

BRONIUS ČEKANAUSKAS

Dailusis jojimas kartu su konkūrais ir trikove jau daugiau kaip šimtmetį yra vasaros olimpinių žaidynių programoje. Štai 2024 m. Paryžiaus žaidynių dailiojo jojimo asmeninėse ir komandinėse varžybose rungsis 60 duetų.

Dailusis jojimas, kitaip dar vadinamas išjodinėjimu, yra viena iš meniškiausių sporto šakų. Laisvąją programą raiteliai atlieka pagal pasirinktą muziką. Panašiai kaip dailiajame čiuožime, čia irgi kiekvieną elementą teisėjai vertina balais nuo 0 iki 10. Šie balai verčiami procentiniu rezultatu. Laimi duetas, surinkęs didžiausią visų galimų balų dalį.

Apie šios sporto šakos ypatumus kalbėjomės su geriausia Lietuvos dailiojo jojimo meistre, pirmąja ir vienintele lietuve, dalyvavusia pasaulio ir Europos čempionatuose, Justina Vanagaite.

Šnekėjome Justinai priklausančio Vilniaus jojimo klubo patalpose Buivydiškėse. Kad naudingiau išnaudotume laiką, ji treniruotei rengė savo „kovinį“ žirgą Nababą – bintavo kojas, tepė kanopas, o aš stovėjau prieš juos abu ir klausiau sklandžių, nenutrūkstama srove tekančių atsakymų. Gal norėdamas patikrinti, koks žurnalistas atėjo, Nababas kelis sykius mane apuostė ir bandė kримstelėti striukės sagą. Šeiminkės sudrausmintas vėliau kone valandą ramiai klausėsi jam skirtų pagyrų ir pritariamai linkčiojo galva.

Ar visada treniruotėms, varžyboms žirgą rengiate pati? Neturite pagalbininkų?

Aš pati moku viską ir man patinka tai daryti. Kasdienei treniruotei galiu parengti arklį per pusvalandį, o jeigu reikia greičiau – tai ir per 10 minučių. Varžyboms su pynimu jau reikia valandos. Kai pati ruošiū, pajuntu žirgo nuotaiką. Galiu pasakyti, kad šiandien bus gera treniruotė.

Aš ir į varžybas pati žirgus vežuosi. Štai po dienos vyksiu į Lenkiją. Prisikabinsiu prie džipo priekabą žirgams vežti, įlaipinsiu į ją Nababą bei antrąjį savo žirgą Fedoną ir keliausim. Šį kartą kelionėje mums padės mano auklėtinė Sofija Gribkova.

O kaip dažnai treniruojatės?

Intensyvios treniruotės su Nababu vyksta keturis kartus per savaitę. Du kartus dirbame su trenere Svetlana Snarskiene. Yra dar ir kitų žirgų.

Kada ir kaip jūs pati atėjote į jojimą?

Mano tada dar būsimasis patėvis Ramūnas Bogdanas (žinomas žurnalistas, rašytojas – aut. pastaba) pakvietė mamą į pasimatymą jojimo sporto klube „Mustangas“ Šalčininkų rajone. Mama nusivežė ten ir mane – trylikametę. Tada pirmą kartą iš arti pamčiau arklius ir jie man patiko. Apie sportą negalvojau, bet jojimas sudomino. Iš pradžių jodinėjau savaitgaliais, į žirgyną nuveždavo tėvai. Vėliau kasdien pradėjau lankyti treniruotes.

J. Vanagaitė puoselėja olimpinės viltis

Keliaudavau autobusais, susirasdavau, kas važiuoja į žirgyną, ir įsiprašydavau drauge. Po treniruotė visada rasdavosi, kas į Vilnių parveža. „Mustange“ vykdavo ne tik išjodinėjimo, bet ir konkūrų treniruotės. Išbandžiau ir juos. Būdama šešiolikos dalyvavau varžybose, su arkliu šokau per 130 cm kliūtis. Vis dėlto pasirinkau dailųjį jojimą.

Mažesnių gyvūnų – kačiukų, šuniukų namie neturėjote? Ar iš karto patraukė draugystė su dideliais, galingais žirgais?

Mama neleido laikyti nei šuns, nei katės. Tiesa, turėjau namuose

žiurkę. Vaikystėje svajojau būti delfinų dresuotoja. Arba jojike.

Jokių kitų sporto treniruočių prieš jojimą nelankėte?

Gyvenome ne pačiame saugiausiame sostinės Naujininkų rajone. Ten gatvė mane traukė labiau negu sportas. Jeigu ne žirgai, nežinau, kur būčiau nujojusi. O dabar jau beveik dvidešimt metų dalyvauju varžybose, treniruojuosi pas tą pačią trenerę Svetlaną Snarskiene.

Kiek Vilniaus jojimo klube turite žirgų, su keliais dalyvaujate varžybose?

Aš turiu penkis sportinius žirgus, o iš viso – penkiolika. Iš sportinių vienas dar labai jaunas, kitas traumą patyrė. Tai šiemet varžybose dalyvauju su trimis žirgais. Mūsų žirgyne, kaip mes sakome, stovi 22 arkliai. Tarp jų yra ir čia besitreniruojančių privatininkų arklių. Jie neruošiami rimtam sportui, dalyvauja teikiame jojimame pamokose bei pramogose.

Jau žinau, kad dabar jūsų mylimiausias žirgas, nuolatinis svarbiausių varžybų partneris yra devynerių metų belgų šiltakraujis vardu Nababas. Papasakokite, kaip jis atsirado jūsų žirgyne.

Manęs paprašė jį parduoti. Parodė vaizdo įrašą. Ir aš, net nepabandžiusi joti, jo gyvai neapžiūrėjusi, ėmiau ir nusipirkau. Atsivežiau, kelis sykius pabandžiau joti. Tuomet leidau vienai mergaitei pabandyti. Ir Nababas ją negailestingai numetė. Pagalvojau: eina sau toks arklys... Po šio įvykio lipdavau ant jo labai nedrąsiai. Bet gan greit pamačiau ir pajaučiau didelę perspektyvą.

Jau treji metai Nababas mūsų žirgyne. Jis ramus, nuovokus, paklusnus, visada geros nuotaikos. Labai jaučia, kada bus varžybos. Jeigu kalbėsime apie dailų jojimą, tai Nababas dar jaunuolis, nes mūsų varžybose sėkmingai pasirodo ir 17 ar net 18 metų žirgai.

O kokia jo vardo kilmė?

Taip pavadintas nuo gimimo. Į Vilnių jis atkeliavo jau su tuo vardu. Mūsų žirgyne dažniausiai jis vadinamas Kebabu. Gerai rimuojasi: Nababas – Kebabas.

Kiek dabar kainuoja toks žirgas? Gal pasakykite, kiek apskritai kainuoja žirgai?

Arklį, kaip ir mašiną, galima nusipirkti ir už pusantro tūkstančio eurų, ir už milijoną ar net kelis. Ūkio darbams skirto arklio kaina bus pirmoji. Beje, su juo galima ir sėkmingai pajodinėti. Aukščiausios klasės sportiniai žirgai kainuoja milijonus. Girdėjau, kad vienas buvo nupirktas už penkiolika milijonų dolerių. Nababo aš nesirengiu parduoti.

Ar galima sakyti, kad jūs vienas kitą suprantate be žodžių?

Dabar taip. Apie pusmetį vienas kitą tyrinėjome. Matote: aš prie jo dirbu, jis ramiausiai stovi. O štai buvau minutei atsitraukusi, jis jau kanopa maišus krapštė, bandė mūsų sagas patikrinti. Grįžau – ir vėl olimpinė ramybė.

Labai jaučiu jo būseną prieš varžybas. Atsisėdu į balną ir jaučiu, kad kaskart vis kitoks. Prieš startą daug ramiai, tyliai kalbu, drąsinu. Jokios prievartos.

Ar per laisvąją programą žirgas girdi muziką, skiria roką nuo valso?

Manau, kad jam vienodai mielos visos melodijos. Tik garsi ir tranki muzika gali sunervinti.

Pakalbėkime apie dailiojo jojimo varžybas. Kiek jos trunka?

Dažniausia vyksta dvi dienas. Priklauso nuo raitelių gausos. Vieną dieną atliekame privalomąją programą, kitą – laisvąją. Privalomojoje programoje testas (33 elementai) trunka apie 6 minutes, laisvojoje – laikas griežtai nurodytas, reikia tilpti į 6 minutes (16 elementų). Varžybos vyksta lygioje 20x60 m aikštėje, aptvertoje žema tvorele ir simetriškai pažymėtoje 12 raidžių – pagal jas nustatoma

aikštelės vieta, kurioje atliekamas elementas. Žirgas demonstruojamas trimis aliūrais: žingine, risčia ir šuoliais. Vertinamas žirgo judesių laisvumas, lengvumas – turi matytis, kad žirgas pratimus atlieka savo noru, o ne atsakydamas į vos regimas raitelio komandas.

Dažniausia varžybose dalyvauja iki 20 raitelių, bet Europos čempionate buvo per 60, o pasaulio čempionate – net 96 sportininkai.

Muziką laisvajai programai pasirenkate jūs pati?

Taip. Mano laisvojoje programoje skamba „Žvaigždžių karų“, „Indiana Džounso“, „Betmano“ muzika. Kadangi vienos varžybos vyko tuoj po Rusijos invazijos į Ukrainą, tai pabaigoje įtraukiau ir ukrainietiškus motyvų.

Jau minėjome, kad dailiajame jojime, kaip ir dailiajame čiuožime, kiekvieną elementą teisėjai vertina balais. Tai, spėju, ir subjektyvumo jūsų sporte, kaip ir čiuožime, netrūksta?

Subjektyvumo tikrai yra. Nė vienas debutantas į aukštumas nepakils. Reikia ne vienerių metų, kad teisėjai gerai susipažintų su žirgu ir su raiteliu. Man pasisekė, kad arbitrai labai gerai vertina mano žirgą.

Kokios didžiausios jūsų pergalės?

Anksčiau važiuodama į varžybas sakydavau, kad vykstu semtis patirties. Dabar į daugelį varžybų jau vykstu kovoti ne tik dėl prizinių vietų, bet ir dėl nugalėtojos titulo. Štai šiemet jau laimėjau devynerias „Grand Prix“ varžybas, daugiau negu pusę vykusių. Pagerinau Lietuvos procentinio rezultato rekordą iki 71,7 proc.

Europos čempionate į finalą nepatekome, bet sulaukėme palankių vertinimų, kad einame teisinga linkme. Na, o pasaulio čempionate Danijoje šiemet tarp 96 raitelių buvome 44-ti. Mums, debutantams, tai tikrai geras pasiekimas.

Dabar jau šimtu procentų esu užsitikrinsi vietą iš Centrinės Europos zonos į kitų metų pasaulio čempionatą JAV.

Ar brangus jūsų sportas?

Labai. Žirgų kainas trumpai jau aptarėme. Kiekviena išvyka į varžybas Europoje man kainuoja nuo 1,5 iki 3 tūkstančių eurų. Per mėnesį būna vienerios arba dvejios varžybos. Nemažos išlaidos pašarams, arklidžių priežiūrai, maniežo išlaikymui ir t.t.

Gal dideli piniginiai prizai?

Didžiausias iki šiol buvo 1000 eurų. Dažniausia būna tik 600–800 eurų.

Kaip po sėkmingo pasirodymo palepinatė Nababą?

Jis labai mėgsta obuolius. Nesvarbu kokios rūšies.

Ar turite rėmėjų?

Finansinių – ne. Žirgo sveikata rūpinasi „Equus Sanus“ merginos. Inventoriumi remia „Equine Paradise“ parduotuvė, o Nababą nemokamai kausto auksinių rankų meistras Tadas Baltrušaitis. Jeigu atsirastų finansinių rėmėjų, jų ženklais ar logotipais mielai papuoštume Nababo pobalnį per varžybas.

Ar yra jūsų planuose Paryžiaus olimpinės žaidynės?

Žinoma, kad yra. Manau, visada reikia būti dideliu svajotoju. Iš mūsų Centrinio Europos regiono, kuriam priklauso 30 šalių, į olimpinės žaidynės pateks du raiteliai. Šį sezoną esu reitingo lyderė. Bet puikiai žinau, kad olimpinė atranka prasidės tik kitą sezoną. Šiemet keli pajėgūs sportininkai dėl įvairių priežasčių nerungtyniavo.

Kokie dar jūsų pomėgiai, be žirgų ir jojimo?

Kažkada žirgai buvo mano pomėgis, arba, kitaip sakant, hobis. Bėgant metams tas hobis tapo darbu ir gyvenimo būdu. Man labai patinka žirgai. Aš maniežo žmogus. Viduje galėčiau dirbti ištaisus metus, į lauką net nelįsčiau.

Susitikimo dalyviai

TIRS SPORTININKŲ LŪKESČIUS IR IŠŠŪKIUS

PENKIŲ EUROPOS NACIONALINIŲ OLIMPINIŲ KOMITETŲ KURIAMAS DVIKUBOS ATLETŲ KARJEROS PROJEKTAS ĮGAUNA PAGREITĮ.

Lietuvos tautinio olimpinio komiteto atstovai kartu su kolegomis iš Lenkijos, Graikijos, Slovėnijos ir Turkijos per Graikijos sostinėje Atėnuose vykusį partnerių susitikimą aptarė projekto eigą ir suplanavo sportininkams skirtą klausymą.

„Po pirmojo gegužę vykusio susitikimo visi analizavome situaciją savo šalyse ir radome nemažai panašumų. Sportininko karjera trunka ribotą laiką ir anksčiau ar vėliau visi atletai susiduria su klausimu: o kas toliau? Yra ir tokių, kuriems dėl traumos ar kitų aplinkybių šį klausimą tenka spręsti anksčiau, nei jie to norėtų.

LTOK nuolat rengia sportininkams skirtus mokymus, per kuriuos galima ugdyti asmenines kompetencijas ir jas vėliau pritaikyti darbo rinkoje. Antrosios karjeros sistema būtų didelė pagalba sportininkams“, – neabejoja Lietuvoje projektui vadovaujanti LTOK olimpinio sporto direktoriaus pavaduotoja Agnė Vanagienė.

Pirmasis šio projekto žingsnis – sportininkų apklausa, parodysianti poreikį, lūkesčius ir iššūkius, su kuriais susiduria atletai.

„Šiuo tyrimu sieksime išsiaiškinti kelis dalykus. Ne tik tai, ko sportininkai norėtų iš dvigubos karjeros sistemos, bet ir visas šią sritį supančias aplinkybes: kodėl atletai baigia karjerą, kokią sritį renkasi studijuoti, jei nesirenka – kodėl? Apklausime įvairaus amžiaus sportininkus: nuo jaunimo iki aktyvią karjerą baigusius“, –

pasakoja A.Vanagienė.

Planuojama, kad lapkričio mėnesį vyksiančioje apklausoje bus 500 sportininkų iš penkių projekte dalyvaujančių valstybių. Tyrimo rezultatai bus pristatyti Turkijoje, kurioje balandį vyks trečiasis projekto partnerių susitikimas.

„Galiausiai baigiantis šiam projektui kiekviename dalyvaujančiame nacionaliniame olimpiame komitete turės atsirasti atsakingas žmogus, disponuojantis informacija apie studijas, švietimo galimybes, socialinius partnerius ir galintis šiais klausimais konsultuoti sportininkus“, – apibendrina A.Vanagienė.

Sukurta sistema bus testuojama dirbant su viena pasirinkta sporto federacija kiekvienoje šalyje.

Europos Sąjungos finansavimą šiam projektui laimėjęs Lenkijos nacionalinis olimpinis komitetas kartu dirbti pakvietė kolegas iš Lietuvos, Slovėnijos, Turkijos ir Graikijos.

Projekte dalyvaus nemažai žinomų olimpiečių, šiuo metu dirbančių savo šalių nacionaliniuose olimpiuose komitetuose. Pavyzdžiui, viena projekto koordinatorių yra Luiza Zlotkowska – buvusi Lenkijos čiuožėja trumpuoju taku, dukart olimpinė medalininkė.

MAŽŪJŲ ŽAIDYNIŲ DALYVIŲ LAUKS NAUJOVĖS

Į LIETUVOS IKIMOKYKLINIO UGDYMO ĮSTAIGAS SUGRĮŽTA LIETUVOS MAŽŪJŲ ŽAIDYNĖS – JAU GALIMA REGISTRUOTIS Į DEVINTĄJĮ SEZONĄ.

Didžiausias darželinukams skirtas fizinio aktyvumo projektas dalyvius pasitiks atsinaujinęs – šį sezoną didelis dėmesys bus skiriamas fiziniam raštingumui ir jo ugdymo galimybėms, o į veiklas šiemet kviečiamos įsitraukti ir ikimokyklinukų – 5–7 metų amžiaus vaikų grupės.

„Džiaugiamės galėdami pranešti, kad didelio pasisekimo sulaukusios ir mūsų visų mylimos žaidynės ir šiemet džiugins vaikus, pedagogus bei tėvelius. Siekiame, kad kuo daugiau vaikų įsitrauktų į projekto veiklas ir patirtų judėjimo džiaugsmą. Labai kviečiu aktyviai registruotis ir padėti mums šį tikslą pasiekti.

Esame labai dėkingi projekto globėjai poniai Dianai Nausėdieniui už didžiulį palaikymą, taip pat mūsų ilgamečiams partneriams Respublikinei ikimokyklinio ugdymo kūno kultūros pedagogų asociacijai (RIUKKPA), be kurių šis projektas būtų sunkiai įsivaizduojamas.

Šiuo metu intensyviai rengiame fizinio raštingumo modelį, kurį pirmiausia pritaikysime būtent Mažųjų žaidynėse. Tai reiškia, kad čia bus ugdomos ne tik fizinės savybės, bet ir motyvacija judėti visą gyvenimą“, – sakė olimpinė čempionė, Lietuvos tautinio olimpinio komiteto prezidentė D.Gudzinevičiūtė.

Bus siekiama įtraukti vaikus į jiems patrauklias fizinio aktyvumo veiklas, per kurias bus ugdomos jų fizinės kompetencijos, didės pasitikėjimas savimi ir motyvacija. Mažieji bus skatinami bendrauti, patirti gerų emocijų ir nuo mažų dienų stiprinti sveikatą.

„Devintąjį sezoną pradėdame labai pakiliomis nuotaikomis. Žinome, kad esame laukiami – pedagogai jau nuo rugsėjo pradžios teiraujasi dėl registracijos į projektą, bijo pavėluoti. Šiemet projekte galės dalyvauti iki 450 įstaigų, tad skatiname nepraleisti progos užsiregistruoti.

Šio sezono projekto veiklos suplanuotos taip, kad ne tik didintų

kasdienį vaikų aktyvumą, bet ir ugdytų fizinį raštingumą. Fizinio raštingumo sąvoka pradėta vis dažniau vartoti, tačiau aiškių ugdymo gairių vis dar trūksta. Pasitelkę įvairias veiklas stengsimės ne tik pristatyti projekto dalyviams, kas tai yra, bet ir paskatinsime visa tai išbandyti praktiškai. Organizuodami projekto veiklas visada siekiame aukščiausios kokybės, todėl visi projekto dalyviai naudą turėtų pajusti nuo pirmųjų dalyvavimo akimirku“, – džiaugėsi RIUKKPA prezidentė Audronė Vizbarienė.

Devintasis žaidynių sezonas vyks keturiais etapais. Per parengiamąjį etapą šiame projekte dalyvaujančių pedagogų lauks seminarai, supažindinantys su fizinio raštingumo ugdymo galimybėmis, projekto eiga ir tikslais. Pirmasis etapas – tai virtualūs fizinio raštingumo užsiėmimai. Antrasis etapas – tai įstaigose vyksiantys festivaliai, kuriuos organizuos patys projekto dalyviai. O atėjus finaliniam etapui projekto dalyvių komandos susitiks dešimtyje respublikinių festivalių, kurie bus surengti didžiuosiuose Lietuvos miestuose.

Visos projekto veiklos žaidynių dalyviams yra nemokamos.

Dalyvių registracija vyksta iki lapkričio 30 d.

Praejusį sezoną žaidynėse dalyvavo 426 ikimokyklinio ugdymo įstaigos. Tai daugiau nei trečdalis visų Lietuvos ikimokyklinio ugdymo įstaigų, arba apie 43 800 dalyvių (vaikų). Projekto metu kuriami tiek vaikus, tiek pedagogus vienijanti bendruomenė. Ikimokyklinio amžiaus ugdymo pedagogai kviečiami susitikti ir bendrauti, dalyvauti jiems skirtuose seminaruose, dalytis ugdymo metodais ir žiniomis.

Lietuvos mažųjų žaidynės nuo 2020 m. globoja pirmoji šalies ponija D.Nausėdienė. Organizatoriai – LTOK ir RIUKKPA.

Projektas iš dalies finansuojamas Sporto rėmimo fondo lėšomis, kurias administruoja Švietimo mainų paramos fondas.

LTOK nuotr.

SPORTO
RĖMIMO
FONDAS

Įkvėpti judėti

M.Knystautą užgrūdino olimpinės kovos

TINKAMĄ KELIĄ PARODO IR PSICHOLOGO PATARIMAI

„OLIMPINĖS ŽAIDYNĖS UŽGRŪDINO, SUTEIKĖ PASITIKĖJIMO SAVO JĖGOMIS IR ĮŽIEBĖ PAPILDOMOS MOTYVACIJOS. DINGO JAUDULYS. SUPRATAU, KAD SU KIEKVIENU VARŽOVU GALIMA KAUTIS IR JĮ ĮVEIKTI, SVARBU MĖGAUTIS KIEKVIENA KOVA IR NEPERDEGTI“, – SAKO RŪGSĖJĮ BELGRADE (SERBIJA) VYKUSIAME PASAULIO GRAIKŲ-ROMĖNŲ IMTYNIŲ ČEMPIONATE BRONZOS MĖDALĮ IŠKOVOJĘS OLIMPIETIS MANTAS KNYSTAUTAS, ATSTOVAUJANTIS PAČIAI PRESTIŽIŠKIAUSIAI IMTYNININKŲ SVORIO KATEGORIJAI – IKI 130 KG.

PAULIUS MATULEVIČIUS

Kai M.Knystautas pernai varžėsi Tokijo olimpinėse žaidynėse, kuriose liko dešimtas, atletą dar kaustė sportinis jaudulys. Dešimta vieta Mantui nebuvo ta, apie kurią jis svajojo, tačiau pripažįsta, kad vien patekimas į olimpinės žaidynės tarp 16 geriausių savo svorio kategorijos pasaulio imtynininkų – jau didis laimėjimas.

„Per tokias varžybas pasisemi neįkainojamos patirties. Tikiu, kad subrendau pergalems. Tarp savo svorio kategorijos atletų pasaulio reitinge pakilau į antrą vietą, tačiau negalima užmigtį ant laurų – dirbti ir treniruotis reikia tiek pat ir net daugiau, jei noriu patekti į Paryžiaus olimpinės žaidynės ir ten bandyti pakovoti dėl medalių. Atvirai sakant, reitingų nesureikšminu ir jų pernelyg neseku, tiesiog dirbu ir tiek, o jei gerai padarai savo darbą – tada ir kyli į viršų“, – pabrėžia 202 cm ūgio ir 125 kg svorio M.Knystautas.

ĮVEIKĖ OLIMPINĮ VICEČEMPIONĄ

Atletas pripažįsta, kad jam labai padėjo priimtas sprendimas šiemet pradėti dirbti su sporto psichologu Andriumi Liachovičiumi. Šį rudenį pasaulio čempionato lemiamoje kovoje M.Knystautas įveikė ne bet ką, o olimpinį žaidynių vicečempioną, Europos žaidynių nugalėtoją, dukart pasaulio čempionatų bronzos medalių laimėtoją ir visą Europos čempionatų medalių kolekciją turintį Sakartvelo atstovą Iacobi Kajaia.

„Šįkart nebuvo taip, kad labai drebėčiau ar kažką, o anksčiau būdavo, kad perdegdavau iš to didelio noro. Jaudulys imdavo ir pakišdavo koją. Sporto psichologas padėjo tinkamai susidėlioti ir nukreipti mintis. Esmė tokia: varžybos – ne pasaulio pabaiga, tiesiog eini, sportuoji, nes patinka, o varžybose turi linksmai pra-

M.Knystautas (antras iš dešinės) šiemet pirmą kartą užkopė ant pasaulio čempionato garbės pakylės

leisti laiką. Anksčiau, būdavo, atvažiuoji į varžybas ir lauki, kad jos greičiau pasibaigtų ir vyktum namo. Nesimėgavau procesu. O dabar patinka ir pačios varžybos, ir žiūrovų palaikymas“, – prisipažįsta 28-erių atletas.

Ar stojęs į kovą su olimpinio vicečempionu apie jo titulus susimąstė? „Tiesiog eini kautis kaip su lygiaverčiu varžovu, ir tiek. Jei pradėsi mąstyti apie varžovo titulus ir drebėti – nieko iš to nebus. Su minėtu Sakartvelo atstovu Iacobi Kajaia per sportinę karjerą kovėmės jau trečią kartą. Kai dar buvau jaunimo grupėje, dukart jam pralaimėjau, dabar pasiekiau revanšą. Bet kol kas 2:1 jo naudai, tad dar sąskaitos nesuvestos“, – šypteli pasaulio prizinininkas.

TRŪKSTA SPARINGO PARTNERIŲ

Klaipėdietis pabrėžia, kad jam labai padeda tarptautiniai turnyrai bei stovyklos, į kurias susirenka geriausi pasaulio atletai.

„Žinoma, turnyrai ir stovyklos pareikalauja nemažų finansų, bet Lietuvos imtynių federacija ir Lietuvos tautinis olimpinis komitetas daro viską, kad sportininkai galėtų tobulėti, semtis patirties užsienyje. Tai proceso dalis. Turbūt įvairiuose užsienio šalių turnyruose, pasaulio ir Europos čempionatuose esu kovojęs ar bent jau iš arti matęs visų geriausių savo svorio kategorijos imtynininkų kovas. Svarbu kiekvieną pačiupinėti, perprasti jo taktiką, galimybes“, – pabrėžia M.Knystautas.

Vien tai, kad M.Knystautas lapkričio mėnesį pakviestas į geriausių pasaulio imtynininkų rinktinę varžytis dėl Pasaulio taurės ir solidaus prizinio fondo, – irgi daug ką pasako.

„Man tai – didelis įvertinimas ir paskatinimas judėti į priekį“, – neslepia sportininkas.

Lietuvoje šiuo metu stinga lygiaverčių sunkiasvorių imtynininkų, o pagrindinis treniruočių partneris – Romas Fridrikas.

„Su šiuo Lietuvos rinktinės nariu per treniruotes dirbu daugiau-

sia, kiti – lengvesnio svorio. Padirbu ir su lengvesniu – 97 kg sveriančiu Viliumi Laurinaičiu. Tikrai nėra taip, kaip Turkijoje ar Sakartvele, kur sunkiasvoriams partnerių netrūksta. Dėl to nuolat ir važiuojame į stovyklas, turnyrus. Lietuvos imtynių rinktinės treneris M.Ežerskis nustato treniruočių planą ir judame į priekį“, – pasakoja M.Knystautas.

SIEKIA ANTRŲ MAGISTRO DIPLOMŲ

M.Knystautas – vienas iš tų sportininkų, kurie nuolat tobulinasi ne tik sporto, bet ir mokslo srityje. Jis Mykolo Romerio universitete baigė viešojo administravimo bakalauro studijas, vėliau ten pat sporto industrijų vadybos magistrantūrą. Bet tuo žinių gilinimas nesibaigė.

„Vokietijoje, Kelno sporto universitete, kremtu olimpijų studijų magistrantūrą. Paskaitos vyksta anglų kalba. Mokausi nuotoliniu būdu. Dabar turiu parašyti esė anglų kalba. Neslėpsiu, būna, kad rašant tenka pasinaudoti ir vertėjų pagalba. Nėra taip paprasta, bet viskas įveikiama, – šypteli sportininkas ir priduria: – Būtent mokslai man labai padeda nukreipti mintis nuo sporto, treniruočių ir visų emocijų. Studijuodamas jaučiuosi puikiai.“

Pasiteiravus, kaip viską spėja, Mantas atsako: „Kai nori ir viską kruopščiai planuoji – gali daug. Sportas man padėjo išsiugdyti įgūdį planuoti laiką.“

Jis kasdien keliasi septyntą ryto ir per dieną treniruojasi po du kartus – ryte ir vakare, daug dėmesio skiria apšilimui ir tempimo pratimams.

„Pamankštinu dešinę anksčiau operuotą petį, su gumomis apie pusvalandį darau tam tikrus pratimus, o po treniruotės pasilieku atlikti tempimo pratimų. Tikrai prisžiūriu, nes man jau nebe aštuoniolika. Anksčiau būdavo taip: ai, nieko neskauda, kam tie tempimo pratimai. Dabar jau viskas kitaip – patirtis duoda savo“, – sako M.Knystautas.

M.Knystautas (trečias iš kairės) ir jo treneris A.Ševelkovas (antras iš dešinės) pagerbti Klaipėdos miesto rotušėje. Juos apdovanojo Klaipėdos vicemeras A.Cesiulis (antras iš kairės) ir Klaipėdos savivaldybės sporto skyriaus vedėja R.Rumšienė. Į pagerbimą dar atvyko Lietuvos imtynių federacijos prezidentas G.Dambrauskas (pirmas iš kairės) ir Klaipėdos imtynių federacijos viceprezidentas E.Malelė (pirmas iš dešinės)

SEZONO APŽVALGA

Jei ne turnyrai ir varžybos, Mantas dažniausia sėkmadieniais turi laisvadienį ir jį mėgsta praleisti gamtoje ar prie jūros.

„Jūra mane ramina, be to, oras čia labai gairus. Kai būnu turnyruose, varžybose ar treniruočių stovyklose Vilniuje, labai pasiilgstu jūros. Tik grįžęs į Klaipėdą skubu prie jūros. Tuo Klaipėda ir ypatinga, kad čia jūra – ranka pasiekama“, – apie gimtojo miesto trauką prabyla M.Knystautas.

PAVYDĖTINAS UŽSISPYRIMAS

Mantui meilę sportui įskiepijęs jo pirmasis treneris Artūras Ševelkovas džiaugiasi, kad jo auklėtinis – itin darbštus, atsakingas ir kantriai savo tikslų siekiantis atletas: „Buvo ir traumų, ir sunkių akimirų, tačiau Mantas nepalūžo, kantriai gydėsi, buvo tvirtas psichologiškai ir štai ką turime – olimpietį ir pasaulio prizininką. Smagu. Mantas šį rudenį pasaulio čempionate pademonstravo aukštą klasę ir sportinę formą. Džiaugiamės šiuo pasiekimu. Jei atranka į Paryžiaus olimpinės žaidynes būtų prasidėjusi ne kitąmet, o šiemet, Manto kišenėje jau būtų olimpinis kelialapis. Bet tikiu, kad jis dar suspurdės ne kartą, o jo laukia šviesi ateitis.“

Jis pamena Mantą nuo mažų dienų sporto salėje. Ir tai, kaip dėl savo tikslų jam tekdavo praleisti draugų gimtadienius, mokyklos žiburėlius ir kitokias pramogas.

„Tik atsakingas požiūris, disciplina ir darbas iš širdies gali atvesti į olimpo viršūnę. Mantas tą puikiai žino. Jis nuolat užsibrėžia tikslą ir jo kantriai siekia. Ir taip vis juda į priekį. Juk imtynės – individuali sporto šaka, tai ne komandinis sportas, jei pats neatliksi darbo, niekas už tave nepadarys. Tai, kad jis pateko į geriausių pasaulio imtynininkų rinktinę, – daug ką pasako. Tai didžiulis prestižas visai Lietuvai“, – džiaugiasi Klaipėdos „Viesulo“ sporto centro treneris A.Ševelkovas.

Į šį sezoną – Lietuvos imtynių federacijos prezidento Giedriaus Dambrausko žvilgsnis: „Šie metai įsimintini ne tik dėl Manto Knystauto iškovoto pasaulio imtynių čempionato medalo, bet ir tuo, kad imtynininkų reitingų viršūnėse (pirmoje vietoje) net kelis mėnesius išsilaikė Kristupas Šleiva (svorio kategorija iki 72 kg), kuris lyderio poziciją užleido tik po 2022-ųjų pasaulio čempionato.“

Tokią aukštą vietą – pirmąkart Lietuvos imtynių istorijoje – garantavo praėjusių metų pasaulio čempionate iškovota bronzos bei puikus pasirodymas šių metų įvairiuose tarptautiniuose turnyruose. Kita labai svarbi naujiena, kad šiuo metu tarp sunkiojo svorio (iki 130 kg) imtynininkų antroje vietoje reitinguojamas M.Knystautas iškovojęs teisę atstovauti pasaulio rinktinėi Pasaulio taurės varžybose.

Suaugusiųjų graikų-romėnų imtynių rinktinė ir toliau per įvairiausio lygio varžybas kelia aukščiausius reikalavimus.

„Klasikai“ dažniausia vyksta į pagrindinius metų renginius dengdami visas šešias olimpinės svorio kategorijas, dėl kurių vyksta arši konkurencija ir pačios rinktinės viduje. Lietuvos rinktinės vyr. treneriui Mindaugui Ežerskiui kartais tenka priimti nelengvus sprendimus, renkant po patį stipriausią vos ne kiekvienos iš šių kategorijų atstovą.

Deja, graikų-romėnų U23 ir U20 rinktinė nariai šiemet gerokai nuvylė savo trenerius. Jaunieji imtynininkai labai sunkiai dirbo, bet pasigirti reikšmingesniais pasiekimais, deja, negali.

Maloniai nustebino šiaulietis Eimantas Andriūška (iki 60 kg), kuris Europos 17-mečių čempionate pasiekė kelias įspūdingas pergales ir iškovojęs bronzos medalį.

Džiugu, kad moterų imtynėse šalia ilgametės rinktinės lyderės Danutės Domikaitytės (2020 m. Europos čempionatė – 3 vieta) yra dar dvi pajėgios imtynininkės, gebančios pasiekti laimėjimų per aukščiausio lygio varžybas. Tai šių metų Europos iki 23 m. čempionato prizininkės Kamilė Gaučaitė (iki 76 kg, 2 vieta) ir Gabija Dilytė (iki 50 kg, 3 vieta).

Maloni ir ilgai laukta laisvųjų imtynių atstovo pergalė – Rokas Miliauskas (iki 85 kg) pirmąkart Lietuvos imtynių istorijoje iškovojęs laisvųjų imtynių Europos jaunučių (U15) čempionato sidabro medalį.“

SEZONO MEDALIŲ KRAITŲ KROVĖ JAUNOJI KARTA

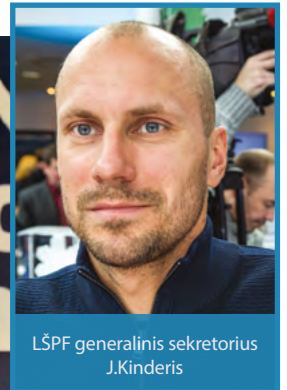
LIETUVOS PENKIAKOVININKAI BAIGĖ ŠIŲ METŲ SEZONĄ. PASAK LIETUVOS ŠIUOLAIKINĖS PENKIAKOVĖS FEDERACIJOS GENERALINIO SEKRETORIAUS, TREJŲ OLIMPINIŲ ŽAIDYNIŲ DALYVIO, PASAULIO IR EUROPOS ČEMPIONO JUSTINŲ KINDERIŲ, JIS BUVŲ PERMAININGAS IR SU DAUGYBE NEŽINOMŲJŲ.

MARYTĖ MARCINKEVIČIŪTĖ

UMIP ir LSPF nuotr.

Daugiausia medalių įvairaus lygio tarptautinėse varžybose šiemet iškovojo T.Puronas ir E.Adomaitytė

LSPF generalinis sekretorius J.Kinderis

Alfredas Pliadžio nuotr.

Lietuvos šiuolaikinės penkiakovės federacijos vienas vadovų J.Kinderis neslepia: „Nežinojome, ko tikėtis: keitėsi taisyklės, įvairaus amžiaus grupių varžybose pradėjo daugiau rodytis mūsų jaunoji karta. Šį sezoną dėl tam tikrų priežasčių pertraukas padarė mūsų lyderės: galbūt tausodama sveikatą nerungtyniavo Laura Asadauskaitė-Zadneprovskienė, o Gintarė Venčkauskaitė išėjo motinystės atostogų. Baigėsi mano sportinė karjera.

Atsižvelgiant į visas minėtas aplinkybes sezoną vertinčiau gerai. Tiesa, iš pradžių buvo daug nerimo ir nežinomybės, kaip startuos mūsų jaunimas, kaip seksis dirbti naujai Lietuvos šiuolaikinės penkiakovės federacijos vadovybei. Kaip parodė sezonas, pavyko pasiekti neblogų rezultatų ir susitvarkyti su visais administraciniais iššūkiais.“

Buvome įpratinti prie suaugusiųjų pergalių, tačiau šiemet, su didžiuoju sportu atsiveikinus jums, o abiem moterų lyderėms praleidus sezoną, mūsų sportininkai asmeninėse varžybose nepateko į pasaulio čempionato finalus. Kaip į tai reagavote?

Būdamas arti sportininkų galėjau numatyti šią situaciją. Gerai žinau, kokia nenuspėjama ir įnoringa yra šiuolaikinė penkiakovė, o kai nėra lyderių, kurie gali gerai pasirodyti ir padarę klaidą, medalius sunku prognozuoti.

Joja I.Serapinaitė

Gana gerai sezoną pradėjo leva Serapinaitė. Per Pasaulio taurės etapą ir finale levai pavyko sėkmingai pasirodyti, bet pasaulio čempionate ji suklypo. Fechtavimas – jos stiprioji rungtis, bet įtampa ir atsakomybė sportininkę išmušė iš vėžių ir ji galutinėje įskaitoje pasirodė ne taip, kaip tikėjomės (užėmė 24 vietą).

Į pusfinalį tarp 36 sportininkų pateko dar dvi mūsų jaunosios penkiakovininkės – Aurelija Tamašauskaitė ir Elzbieta Adomaitytė, tai nėra toks jau blogas rezultatas.

Pasaulio čempionate debiutavęs Titas Puronas liko 24-as – irgi neblogai. Per pasaulio čempionatus mes buvome pripratę prie aukštų vietų ir medalių, bet tai nėra tragedija. Jeigu čempionate

Pasaulio jaunimo iki 19 m. estafetės čempionai U.Kabelinskas ir N.Chmieliauskas su treneriais P.Aleksandravičiumi ir A.Kalininu

Lietuvai sėkmingas buvo Europos jaunimo iki 19 m. čempionatas Lenkijoje

būtų startavusios mūsų lyderės, pasirodymas tikrai būtų kitoks.

Kitamet, prasidėjus atrankai į Paryžiaus olimpinės žaidynes, džiaugsmo turėtų būti daugiau.

Tarptautinei šiuolaikinės penkiakovės sąjungai (UIPM) priėmus sprendimą jojimą keisti nauja rungtimi – ekstremaliuoju bėgimu, dar kliūčių ruožu vadinamu, ji pirmą kartą buvo išbandyta po šių metų Pasaulio taurės finalo Ankaroje (Turkija) birželio pabaigoje. Kurie Lietuvos penkiakovininkai jau išbandė šią rungtį ir kokie atsiliepimai?

Tąkart Turkijoje vyko dvejų varžybos: Pasaulio taurės etapas, o po savaitės – finalas, kuriame šeštą vietą užėmė I.Serapinaitė. Būtent po asmeninių varžybų taurės finale ir buvo surengta ši naujoji rungtis.

Tačiau mūsų penkiakovininkė jose nedalyvavo, to nenorėjo ir federacija, ir pati sportininkė, nes po mėnesio laukė pasaulio suaugusiųjų čempionatas.

Pirmieji naują rungtį išbandė mūsų jaunieji, Italijoje dalyvavę pasaulio U17 ir U19 čempionate. Tačiau čempionatas nevyko nauja tvarka, tik buvo įrengtas kliūčių ruožas ir laisvu laiku vyko testavimas – kas norėjo, tas galėjo dalyvauti. Naująją rungtį po varžybų išbandė keli mūsų sportininkai.

Netrukus vyksiantis UIPM kongresas spręs, ar kitamet pasaulio ir Europos jaunių bei jaunimo čempionatuose jau bus šios kliūtys. Tikėtina, kad bus. Suaugusieji naująją rungtį bandys po Paryžiaus olimpinių žaidynių. Vieniems mūsų penkiakovininkams ši rungtis, nors ir sunki, patiko, bet reikia daug treniruotis, prieš jos priprasti.

Šiuolaikinė penkiakovė – daugiau išvermės, o ne jėgos sportas. Priklausomai nuo kliūčių išdėstymo, naujoji rungtis trunka 20–40 sekundžių. Kai Lenkijoje stebėjau pasaulio jaunimo čempionatą, sportininkai kliūčių trasą greičiausiai įveikė per 45 sek., o lenkai, kurie jau turi šiek tiek patirties šioje rungtyje, – per 20 sek.

Kliūčių ruožas reikalauja geros technikos ir fizinio pasirengimo, jame reikia adaptuotis. Vieniems mūsų penkiakovininkams tai pavyko padaryti geriau, kitiems prasčiau. Dėl to ir nuotaikos skirtingos. Per pasaulio jaunimo čempionatą Lenkijoje mūsų penkiakovininkai neišbandė naujosios rungties, nes varžėsi iki pat čempionato finalo, o kiti namo grįžo anksčiau. Iš šono stebėjome, kaip kitų šalių sportininkai, jau baigę varžybas ir nepatekę į finalą, laisvu metu dalyvavo šiame ekstremaliame kliūčių ruože.

Ar Lietuvoje yra sąlygos treniruotis šią naująją rungtį?

Nekantrybiškai laukiame, kokios bus tos kliūtys ir rungties klasifikacija. Tokios vietos, kuri atitiktų visus standartus, tikrai neturime. Reikės ieškoti, standartizuoti ir tai tikriausiai nemažai kainuos. Bus didelis galvos skausmas federacijai ir visai šiuolaikinės penkiakovės bendruomenei. Jeigu norėsime startuoti pačiu aukščiausiu lygiu, reikės ir standartinių trasų, ir gero pasirengimo.

Ar jūsų sprendimas baigti sportinę karjerą yra galutinis, o gal gerai pailsėjęs vėl ketinate sugrįžti, kaip nutinka daugeliui garsių sportininkų?

Mano sprendimas baigti karjerą yra galutinis ir, manau, būtų tikrai neprotinga grįžti. Reikėtų įdėti be galo daug pastangų ir vis tiek kažin ar pavyktų kovoti dėl pačių aukščiausių apdovanojimų. Pakliūti į ketvirtąsias olimpinės žaidynes gal ir būtų įmanoma, bet tam prireiktų daug laiko ir jėgų, o galvoti apie aukščiausią lygį vis tiek būtų sudėtinga. O tik nuvykti į jas nenorėčiau, šiuo metu yra svarbesnių dalykų, norisi save realizuoti naujoje veikloje.

Kuris penkiakovininkas ateityje galėtų jus pakeisti, į kurį krypta žvilgsnis?

Kaunietis Titas Purnas, pasaulio jaunimo čempionate užėmęs aukštą penktą vietą. Dar praėjusiais metais jis nebuvo stiprus,

Lietuviai skynė medalius pasaulio „Laser Run“ čempionate

SEZONO GERIAUSIEJI

Lietuvos penkiakovininkai, šių metų pasaulio ir Europos čempionatuose patekę į dešimtukus

PASAULIO SUAUGUSIŲJŲ ČEMPIONATAS EGIPTE

Moterų estafetė: 8. Lietuva (Medėja Gineitytė ir Aurelija Tamašauskaitė)

Komandinė įskaita: 10. Lietuva (A.Tamašauskaitė, Ieva Serapinaitė ir Elzbieta Adomaitytė)

EUROPOS SUAUGUSIŲJŲ ČEMPIONATAS VENGRIJOJE

Moterys: 4. Ieva Serapinaitė

Estafetė: 1. Lietuva (I.Serapinaitė ir E.Adomaitytė)

Komandinė įskaita: 3. Lietuva (I.Serapinaitė, E.Adomaitytė ir A.Tamašauskaitė)

Vyrai. Estafetė: 10. Lietuva (Titas Purnas ir Paulius Vagnorius)

PASAULIO „LASER RUN“ ČEMPIONATAS PORTUGALIJOJE

Vyrai: 2. T.Purnas, 3. P.Vagnorius, 5. Ugnius Kabelinskas

Komandos: 1. Lietuva

Iki 23 metų: 2. Danielius Jevensaperas, 6. Jonas Kalaminskas

PASAULIO U19 ČEMPIONATAS ITALIJOJE

Vaikinai: 10. U.Kabelinskas

Vaikinų estafetė: 1. Lietuva (U.Kabelinskas ir Nojus Chmieliauskas)

PASAULIO U17 ČEMPIONATAS ITALIJOJE

Merginų estafetė: 10. Lietuva (Giedrė Gudelytė-Gudelevičiūtė ir Neda Doroševaitė)

PASAULIO JAUNIMO U22 ČEMPIONATAS LENKIJOJE

Merginos: 3. E.Adomaitytė

Mišri estafetė: 3. Lietuva (T.Purnas ir E.Adomaitytė)

Vaikinai: 5. T.Purnas

Vaikinų estafetė: 2. Lietuva (T.Purnas ir P.Vagnorius)

EUROPOS U19 ČEMPIONATAS LENKIJOJE

Vaikinų estafetė: 2. Lietuva (Džastinas Jasiulevičius ir Lukas Gaudiešius)

Mišri estafetė: 6. Lietuva (Tėja Pakinkytė ir U.Kabelinskas)

Vaikinai: 7. U.Kabelinskas

EUROPOS JAUNIMO ČEMPIONATAS ISPANIJOJE

Merginos: 2. E.Adomaitytė

Vaikinų estafetė: 7. Lietuva (P.Vagnorius ir N.Chmieliauskas)

Mišri estafetė: 3. Lietuva (T.Purnas ir E.Adomaitytė)

tačiau šiemet sportininkas mane nustebino. Didelis Tito užsispyrimas rodo, kad jis gali tapti geru penkiakovininku, ir visai realu, jog turi šansų iškovoti kelialapį į Paryžiaus olimpinės žaidynės. Šį dvidešimtmetį sportininką treniruoja Paulius Aleksandravičius. Anksčiau jis gerai bėgo, o dabar jau gerai ir fechtuojasi.

Kaip jaučiatės naujame amplua – Lietuvos šiuolaikinės penkiakovės federacijos generalinio sekretoriaus kėdėje?

Jaučiuosi visai neblogai. Kartais būna sunkesnių dienų, kai reikia daugiau pasėdėti prie kompiuterio ir viską suderinti, sužūrėti, kad kažko nebūtų pamiršta. Tas darbas prie kompiuterio nėra pats mieliausias. Bet kai išeinu iš kabineto ir galiu bendrauti su treneriais bei sportininkais, stebėti treniruotes ir varžybas, jaučiuosi gana gerai.

Kai galiu padėti ir tas darbas nenuėina veltui – jaučiuosi save realizavęs. Stebėjau kelis čempionatus, kuriuose dalyvavo mūsų penkiakovininkai, dabar Druskininkuose organizuojame tarptautines stovyklas. Iš Europos penkiakovės federacijos gavome patvirtinimą, kad kitąmet čia vyks Europos jaunių čempionatai – septyniolikmečių ir devyniolikmečių.

Mano išvykos labai svarbios dėl komunikacijos su tarptautinėmis

federacijomis, kolegomis, jos išėjo į naudą: gavome patvirtinimą dėl Europos jaunių čempionato ir dėl stovyklų puikioje mūsų sporto bazėje. Būdamas čempionatuose pasidalinu savo patirtimi su mūsų treneriais ir pačiais sportininkais.

Šį pavasarį tarptautinėje stovykloje dalyvavo 80 įvairių amžiaus grupių sportininkų, regis, iš šešių ar septynių šalių. Su jais treniravosi ir mūsų sportininkai.

Ar po nesėkmingo pasaulio čempionato nekilo abejonių, kad gal padarėte klaidą, ateidamas dirbti į Lietuvos šiuolaikinės penkiakovės federaciją?

Tikrai nekilo. Tiems, kurie priklauso artimai penkiakovininkų šeimai arba supranta sportą, netikėtumo nebuvo. Jau prieš Tokijo olimpinės žaidynės kalbėjome, kad atėjo metas kartų kaitai, reikia pasitikėti jaunimu, kiek gali Laura ir Justinas tempti penkiakovę. Kartų pasikeitimas – dėsningas ir lauktas procesas. Kiekviena federacija anksčiau ar vėliau tą išgyvena.

Ar augančiai pamainai sudarytos geros sąlygos, kas juos treniruoja?

Jaunimas tikrai nėra skriaudžiamas, jam sudaromos visos sąlygos kelti meistriskumą. Jaunimas, palyginti su mano sportavimo metais, turi geresnį sporto inventorių, trenirujasi geresnėse sporto bazėse. Visiems rinktinės nariams federacija apmoka treniruočių stovyklas. Per metus dvi ar trys treniruočių stovyklos juos turėtų tenkinti.

Jaunuosius penkiakovininkus sėkmingai ugdo ir po varžybas važinėja kaunietis Paulius Aleksandravičius, vilniečiai Artūras Kalininas, Tomas Makarovas, o kiti dirba su dar jaunesniais sportininkais.

Sunku būtų įsivaizduoti Paryžiaus olimpinės žaidynės be Lietuvos penkiakovininkų. Kiek tikėtės iškovoti kelialapį?

Manau, kad tris. Turime keturias pajėgias moteris, tačiau Paryžiaus olimpinėse žaidynėse galės startuoti tik dvi, joms teks dar tarpusavyje gerokai pakovoti. Mūsų šansai kartelė iškelta labai aukštai.

Lietuviai šiemet jau išbandė ir naująją rungtį

A.Drukarovo šį sezoną laukia daug svarbių startų

TIKSLAS – NUOLAT BŪTI ELITE

GERIAUSIO LIETUVOS KALNŲ SLIDININKO ANDREJAUS DRUKAROVO AMBICIJOS – MIŁŽINIŠKOS. ŠIEMET KOVO MĖNESĮ JIS PIRMĄSYK ŠALIES ISTORIJOJE IŠKOVOJO PASAULIO TAURĖS VARŽYBŲ TAŠKŲ, TAČIAU PRADĖDAMAS NAUJĄ SEZONĄ A.DRUKAROVAS NORĖTŲ TAI DĀRYTI NUOLAT IR ĮSITVIRTINTI TARP PLANETOS GERIAUSIŲJŲ.

Savo tikslų 23 metų A.Drukarovas nevadina svajonėmis. Šveicarijoje jau daugiau kaip dešimtmetį gyvenantis ir su šios šalies kalnų slidinėjimo B rinktine besitreniruojantis Lietuvos atletas dirba daugiau ir sunkiau už vietinius, kad tik pasiektų tai, ko nori.

Po sudėtingo, bet ir jam pačiam, ir Lietuvai istorinio praėjusio sezono, kai mūsų šalies kalnų slidininkas kovo mėnesį Slovėnijoje pirmąsyk pateko į Pasaulio taurės varžybų geriausiųjų 30-tuką ir į savo taupyklę įsidėjo pirmuosius karjeroje Pasaulio taurės varžybų taškus, A.Drukarovas visiškai išsėjos vos savaitę. Visą kitą laiką jis daugiau ar mažiau treniravosi ant slidžių ar treniruoklių salėje, kad ir šį sezoną būtų itin greitas.

„Šį sezoną noriu visą laiką būti tarp 30 greičiausių Pasaulio taurės varžybų slidininkų. Tai būtų didelis žingsnis pirmyn“, – nesikuklina ambicingas sportininkas. Tiesa, pirmame Pasaulio taurės etape spalio 23 d. jam nepavyko patekti tarp 30 lyderių – lietuvis užėmė 53 vietą.

Andrejau, kaip praleidote atostogas? – „Olimpinė panorama“ paklausė 67 vietą didžiojo slalomo pasaulio reitinge užimančio A.Drukarovo.

Praėjęs sezonas buvo sunkus, jį baigiau puikiai, sezono pabaigoje Italijoje dar nemažai treniravausi, o gegužės mėnesį turėjau savaitę atostogų, kurias praleidau visiškai be treniruoklių. Vasarą

išlaikiau visus planuotus egzaminus Berno universitete – liko trys egzaminai, kad gaučiau teisės bakaluro diplomą.

Sardinijos saloje Italijoje šiek tiek pabuvau prie jūros, bet ir per tas atostogas neapleidau bendrojo fizinio pasirengimo, treniravausi. Tam, kad pasiekčiau savo tikslų, turiu nuolat treniruotis. Nesu austras ar šveicaras, nuo vaikystės augęs ant sniego – į Šveicariją iš Vilniaus persikrausčiau, kai man buvo 10 metų. Tad tam, kad pasivyčiau Pasaulio taurės turnyro etapus laiminčius talentus, turiu daug daugiau dirbti ir ant slidžių, ir treniruoklių salėje.

Kur ir kaip rengėtės šiam sezonui?

Kone visą vasarą praleidau Šveicarijos vakaruose esančiame Cermà mieste. Turistams šis miestelis oficialiai buvo uždarytas, nes stigo sniego. Jo nepakankamai buvo visur – Italijoje, Šveicarijoje, Prancūzijoje, tad daug ledynų buvo uždaryti.

Bet Šveicarijos kalnų slidininkų rinktinė savo šalyje turėjo išskirtines sąlygas. Treniruojusi su Šveicarijos B rinktine ir du mėnesius kalnas priklausė tik mums. Ant jo kildavome sniegomobilais, nes neveikė keltuvai.

Galėjome labai intensyviai ir konstruktyviai dirbti, nes buvome vieni. Jei ant kalno susirenka daug slidininkų, stipriausios A rinktinės – slovėnų, austrų – visada turi prioritetą. O kai turi visą kalną tik sau, gali išsirinkti šlaitus, ant kurių nori treniruotis, sąlygas, kuriomis nori dirbti, nuspręsti, kaip parengti trasą. Bet kada gali keisti tas sąlygas. Kalnų slidinėjime to ir reikia, nes mūsų sportas yra nuolatinis prisitaikymas ir esamos situacijos įvertinimas.

Dauguma Europos rinktinių dėl sniego stygiaus treniruotis vyko į Argentiją. Bet tai brangu, nes itin daug kainuoja į Pietų Ameriką vien įrangą nugabenti.

Prieš pat pirmąjį šio sezono Pasaulio taurės varžybų etapą rengiausi Sankt Morice. Čia irgi vienas kalnas buvo skirtas tik mums – šveicarų rinktinei ir man.

Daug treniruojamės Austrijoje, nes ši šalis sukūrė geriausias sąlygas Pasaulio taurės varžybų sportininkams. Pavyzdžiui, Zalcburge galime treniruotis ant gryno ledo. Kaip ledo čiuožėjai, tik nuo kalno.

Ne visi kurortai nori kurti tokias sąlygas, nes tai daug kainuoja, o ir turistai negali šliuožti tokia trasa, nes neišstovės ant kojų ir gaus traumą.

Su Šveicarijos B rinktine treniruojatės trečią sezoną. Ar po to, kai praėjusį sezoną per Pasaulio taurės varžybų etapą patekote į geriausiųjų 30-tuką, su šveicarais nekilo problemų? Ar jie nemato jumyse varžovo?

Taip, buvo kilęs klausimas, ar šveicarai norės pratęsti bendradarbiavimą. Bet ir Nacionalinė slidinėjimo asociacija Lietuvoje, ir aš asmeniškai sugebėjau susitarti ir pasiūlyti šveicarams naudingus mainus.

Mane aptarnaujantis specialistas, kuris ruošia mano slides, padeda ir Šveicarijos B rinktinei, ir rengia slides vienam šveicarų kalnų slidininkui. O tokių specialistų paslaugos Šveicarijoje itin daug kainuoja. Jei aš perimu dalį išlaidų, šveicarams jau tampa įdomu su manimi bendradarbiauti.

Be to, jiems patiems naudinga B rinktinėje turėti žmogų, kuris užsidirbęs Pasaulio taurės taškų, nes taip pakyla visos komandos lygis. Tačiau jokia būdu nesakau, kad esu pajėgiausias – komandoje yra dar trys keturi už mane pajėgesni slidininkai.

Ar kas nors keitėsi jūsų trenerių štabe?

Taip. Dabar komandoje turime tris trenerius. Vienas jų – 2014 m. Sočio olimpinių žaidynių dvikovės rungties čempionas Sandro Viletta. Jis – nuostabus žmogus, o aš bandau iš jo kuo daugiau ištraukti, nuolat uždavinėdamas įvairiausių klausimus.

Tačiau vis dar dirbu ir su Andrea Testa, kuris mane augino dar prieš pradėdamas dirbti su Šveicarijos B rinktine.

Bendradarbiavimas su šveicarais man labai padėjo. Praėjusį sezoną padariau šuolį aukštyn, o šį sezoną norėčiau nuolat būti pirmame geriausių kalnų slidininkų 30-tuke.

Ar po to, kai iškovojo Pasaulio taurės taškų, keitėsi jūsų inventorius, rėmėjai? Gal dabar jų lengviau pritraukti?

Pakeičiau slidžių ruošėją, nes pernai turėjau daug problemų su slidėmis. Nuo šios vasaros dirbu su nauju žmogumi iš Italijos ir esu labai patenkintas.

Po gero pasirodymo Pasaulio taurės varžybose rėmėjų pritraukti, žinoma, lengviau. Jų būtinai reikia, nes mūsų sportas itin brangus, daug kainuoja stovyklos. Nacionalinė slidinėjimo asociacija man labai padeda – be jos pastangų ir viso to, ką ji man davė, tokio rezultato niekada nebūčiau pasiekęs.

Su rėmėjais šį sezoną šiek tiek geriau nei praėjusį, bet iš esmės tuos rėmėjus vis dar turiu dėl senų draugiškų ryšių. Bet tam, kad pritraukčiau rimtų rėmėjų, privalau stabiliai būti tame 30-tuke ar dar aukščiau. Tada gyvenimas taptų lengvesnis. Dabar esu tik pusiaukelėje – parodžiau, kad galiu būti geras, bet turiu toks būti nuolat.

O inventorius mano nesikeitė – vis dar šliuožiu „Rossignol“ slidėmis.

Kokiose varžybose planuojate dalyvauti šį sezoną?

Visuose pasaulio ir Europos taurės turnyrų etapuose ir pasaulio čempionate Kurševelyje Prancūzijoje. Stipriausia mano disciplina – didysis slalomas, bet turiu planą Europos taurėje bandyti šliuožti ir vieną greiteminių distancijų – „Super G“.

Pastarąją vasarą daug treniravausi ir slalomą, tad pagal didžiojo slalomo rezultatus spręsiu, ar bandyti ir slalomą, nes čia mano lygis neblogas. Svarbiausia – turėti nors vieną discipliną, kurioje galiu iššauti, o ne daug rungčių, kuriose esu vidutiniokas. Bet noriu būti įvairiapusiškesnis, kad pasaulio čempionate ar olimpinėse žaidynėse galėčiau žaisti ne viena, o keliomis kortomis ir turėčiau daugiau galimybių pasiekti gerą rezultatą.

Nesakau, kad nuobodu nuolat šliuožti tik vieną rungį, bet rungčių pakaitaliojimas duoda naudos. O didysis slalomas – apskritai svarbiausia rungtis, per kurią išmoksti technikos. Ir, jei esi geras didžiojo slalomo trasoje, kitos disciplinos dažniausia gerėja automatiškai.

Ką tik prasidėjo naujas sezonas – kokius akcentus jame dėtu-mėte?

Sieksiu pagerinti visus rekordus ir dar aukščiau iškelti Lietuvos vėliavą. Tikiuosi, kad žiemą dar išlaikysiu ir vieną egzaminą universitete.

NEVYKO Į SEULĄ

Pietų Korėjos sostinėje Seule surengta Nacionalinių olimpinių komitetų asociacijos (ANOC) Generalinės asamblėjos sesija, į kurią dalis nacionalinių olimpinių komitetų vadovų atsiskakė vykti. Toks sprendimas buvo priimtas ANOC į renginį pakvietus Rusijos ir Baltarusijos nacionalinių olimpinių komitetų vadovus.

Likus savaitei iki renginio Suomijos, Norvegijos, Švedijos, Danijos, Islandijos, Lenkijos, Lietuvos, Latvijos ir Estijos nacionalinių olimpinių komitetų vadovai kreipėsi į ANOC vykdomąją tarybą, ragindami dar kartą apsvarstyti, ar tikrai oficialūs Rusijos ir Baltarusijos asmenys turėtų dalyvauti renginyje. „Esant dabartinei situacijai, kai matome, kaip pavojingai ir su kokiomis siaubingomis humanitarinėmis pasekmėmis eskaluojama padėtis Ukrainoje, prašome ANOC vykdomosios tarybos persvarstyti, ar tikrai Rusijos ir Baltarusijos nacionalinių olimpinių komitetų oficialūs pareigūnai gali dalyvauti artėjančioje Generalinės asamblėjos sesijoje. Solidarumas su Ukrainos žmonėmis bei sportu ir toliau turi būti pagrindinis mūsų prioritetas“, – rašoma kreipimesi.

Į Pietų Korėją nevyko ir Lietuvos, Latvijos bei Estijos nacionalinių olimpinių komitetų prezidentai. LTOK prezidentė Daina Gudžinevičiūtė ANOC vykdomosios tarybos posėdyje dalyvavo virtualiai.

ANOC generalinės asamblėjos sesijoje nedalyvavo ir Gvatemalos nacionalinis olimpinis komitetas, kurį suspendavo Tarptautinis olimpinis komitetas. Tokį sprendimą TOK vykdomasis komitetas priėmė po to, kai šalies konstitucinis teismas dėl neaiškių priežasčių rugpjūtį nusprendė laikinai suspenduoti nacionalinio olimpinio komiteto įstatus bei nuostatus. Tokia padėtis valstybėje susiklostė po kovą vykusią nacionalinio olimpinio komiteto prezidento rinkimų, kurie buvo organizuoti pagal TOK patvirtintus komiteto įstatus ir laikantis Olimpines chartijos. TOK suspendavimas reiškia, kad Gvatemalos sportininkai olimpiniame žaidynėse negalės dalyvauti su savo šalies vardu, vėliava, himnu, nacionalinis olimpinis komitetas nebegaus lėšų iš TOK.

LIETUVA SULAUKĖ TARPTAUTINIO ĮVERTINIMO

Lozanoje įvyko Olimpinių vertybių ugdymo programos (OVUP) vertinimo seminaras, į kurį Tarptautinio olimpinio komiteto kvietimu gerą patirtimi pasidalyti pakviestas Lietuvos tautinis olimpinis komitetas.

Lietuvoje jau penktus metus įgyvendinama programą TOK įvardija kaip pavyzdį kitoms pasaulio valstybėms, todėl šiuo metu atnaujinant šią programą LTOK olimpinio švietimo direktorius Kasparas Šileikis renginyje turėjo progą pristatyti programos sėkmės istoriją Lietuvoje.

„Programą esame visiškai pritaikę prie Lietuvos konteksto, jos veikloms įgyvendinti reikia minimalių išteklių, todėl mūsų įgyvendinama OVUP gali būti pritaikoma praktiškai bet kur. Labai džiaugiamės, jog savo patirtimi galime pasidalyti su kitais nacionaliniais olimpiniais komitetais, pasaulio valstybių sporto bei švietimo atstovais, ir esame dėkingi OVUP mokymų vadovams bei lektoriams Nerijui Miginiui ir Donatui Petkauskui. Tarptautinis įvertinimas ir kvietimas dalytis patirtimi – jų nuoširdaus darbo atspindys. Renginyje patirties pasisėmėme ir mes. Dalyvių tikinimu, viena sėkmingiausių patirčių – į mokymus

įtraukti geriausius sportininkus. Vienuose mūsų mokymuose jau dalyvavo olimpietė lengvaatletė Eglė Balčiūnaitė, kuri ne tik noriai pasinėrė į veiklas, bet ir praturtino procesą savo patirtimi, tad planuojame įtraukti dar daugiau sportininkų“, – pasakojo K.Šileikis.

Seminare patirtimi taip pat dalijosi OVUP įgyvendinantys Indijos, Argentinos, Senegalo, Izraelio, Airijos nacionalinių olimpinių komitetų bei sporto organizacijų atstovai. Renginyje buvo aptarti šiuo metu vykdomi programos leidinių atnaujinimai, kuriais siekiama OVUP tobulinti, plėtoti ir padaryti dar paprasčiau įgyvendinamą bei patrauklesnę visoms pasaulio valstybėms.

LTOK vienas pirmųjų pasaulyje OVUP išvertė į savo šalies kalbą ir, pritarus TOK, pasiūlė kelių lygių mokymus Lietuvos pedagogams.

Per ketverius metus visoje šalyje pedagogams surengti 37 mokymai. Juose dalyvavo daugiau kaip 1300 ugdytojų. Lietuvoje vykdomus mokymus yra stebėjusios TOK olimpinio švietimo padalinio atstovė Ana de Azevedo ir TOK kultūros ir paveldo olimpinio fondo vyriausioji švietimo vadovė Xenia Kourouzova.

SPORTO VADYBOS MOKYMAI

Spalio antroje pusėje Vilniuje vyko trečioji LTOK organizuojamų sporto vadybos mokymų pažengusių sesija. Šių mokymų tema – žmogiškųjų išteklių valdymas.

Tarptautinio olimpinio komiteto Olimpinio solidarumo finansuojamų kursų tikslas – paprastai ir praktiškai pristatyti naujausias vadybos žinias apie olimpinių sporto organizacijų veiklos planavimą, žmogiškųjų išteklių, finansų, strateginę ir rinkodaros vadybą bei sporto renginių organizavimą.

Dvi dešimtys mokymų dalyvių pirmiausia su Australijos universitete dirbančia lektore Elle

Taurins aptarė praėjusios sesijos metu gautą namų užduotį. Po strateginės lyderystės seminaro sporto administratoriai turėjo atlikti savo atstovaujamos organizacijos makroaplinkos ir resursų analizę.

Antrąją mokymų dieną sporto administratoriai kartu su lektoriumi, verslo konsultantu Lauru Balaiša gilinosi į žmogiškųjų išteklių valdymą.

Mokymus sudaro penkios sesijos po dvi dienas, paskutinė vyks gruodžio pradžioje. Tarp dvidešimties mokymų dalyvių esama ir žinomų sportininkų bei organizacijų vadovų.

EUROPOS ŽAIDYNĖS – BE RUSŲ IR BALTARUSIŲ

Europos olimpinio komitetų asociacijos (EOK) prezidentas Spyros Capralos išsakė poziciją, kad esant dabartinėms aplinkybėms Rusijos ir Baltarusijos sportininkų dalyvavimas 2023 m. Europos žaidynėse yra neįmanomas, rašo „Inside the Games“.

Apie tai EOK vadovas buvo paklaustas per Krokovoje vykusią Europos žaidynių pristatymo spaudos konferenciją.

„Žinau, kad šis klausimas sukasi jūsų galvose, todėl mano atsakymas turi būti aiškus. Esant dabartinėms aplinkybėms Rusijos ir Baltarusijos sportininkų dalyvavimas yra neįmanomas“, – sakė S.Capralos.

EOK viceprezidentė, L TOK prezidentė Daina Gudžinevičiūtė sveikino principinę EOK vadovo poziciją.

„Džiaugiuosi, kad mūsų nuomonės sutampa. Būtų sunku įsivaizduoti ir suprasti, kaip ukrainiečiai galėtų vienoje aikštėje varžytis su agresorės ir ją palaikančios šalies sportininkais. L TOK sveikino tiek Tarptautinio olimpinio komiteto, tiek EOK rekomendacijas tarptautinėms federacijoms neleisti minėtų šalių sportininkams dalyvauti tarptautinėse varžybose. Tikimės, kad kol vyksta karas ši pozicija nesikeis“, – sakė olimpinė čempionė D.Gudžinevičiūtė.

2023 m. Europos žaidynės Lenkijoje vyks birželio 21 – liepos 2 d.

APIE BENDRUS IŠŠŪKIUS IR GERĄS PRAKTIKAS

Spalio pradžioje L TOK olimpinio sporto direktcijos atstovai Einius Petkus ir Agnė Vanagienė dalyvavo dvi dienas trukusiam nacionalinių olimpinio komitetų seminare. Europos olimpinio komitetų asociacijos (EOK) senovės Olimpijoje organizuotas renginys buvo jau 42-asis.

„Į šį seminarą kasmet susirenka panašioje srityje dirbantys Europos nacionalinių olimpinio komitetų atstovai – sporto skyrių darbuotojai, olimpinio misijų vadovai. Visi susiduriame su panašiais iššūkiais, todėl labai naudinga pasidalyti patirtimi ir sprendimais. Šių metų seminaras ypatingas, nes vyksta senovės Olimpijoje – olimpinio judėjimo lopšyje“, – pabrėžė L TOK olimpinio sporto direktorius E.Petkus.

Tarptautinio olimpinio komiteto olimpinio solidarumo programos direktoriaus pavaduotoja Pamela Vipond pasidžiaugė žemyno nacionalinių olimpinio komitetų parama Ukrainos olimpinei bendruomenei. Šalys ne tik priėmė Ukrainos sportininkus, bet ir padėjo rengtis varžyboms, o TOK ir EOK įkurtam solidarumo fondui olimpinė bendruomenė paaukojo per 2 mln. eurų. Ji pabrėžė, kad kitas svarbus žingsnis – sukurti strategiją, kaip padėti Ukrainos sportininkams pasiruošti vasaros ir žiemos žaidynių atrankos varžyboms.

Taip pat buvo aptartas EOK strategijos iki 2030-ųjų kūrimo procesas. Per pirmąjį etapą su visais Europos nacionaliniais olimpiniais komitetais vyko intensyvios diskusijos, padėjusios išsigrūninti prioritetines sritis, kaip antai: stiprinti paramą nacionaliniams olimpiniais komitetams, padėti sportininkams tobulėti – tiek asmeninėje, tiek profesinėje srityje, pasitelkti įrankius, skatinančius lyčių lygybę, užtikrinti didesnę įtrauktį į EOK renginius. Daug dėmesio bus skiriama gerojo valdymo principams bei rinkodaros strategijos stiprinimui EOK sporto renginiuose.

Žinoma, nebuvo pamirštas ir pasirėngimas kitais metais Krokovoje vyksiančioms Europos žaidynėms.

„Pasiruošimas žaidynėms buvo vienas esminių renginio klausimų. Dėl pandemijos ir pabėgėlių krizės organizatoriai susidūrė su nemenkais iššūkiais, bet džiugu, kad pavyko juos įveikti. Procesas vyksta sklandžiai. Žinoma, aptarėme ir pasiruošimą 2024 m. Paryžiaus olimpinėms žaidynėms. Iš šią savaitę Paryžiuje vykusio misijos vadovų susitikimo išsivežėme daug klausimų, į kuriuos kartu bandėme ieškoti atsakymų. Tai transporto sistema, bilietų pirkimas, apgyvendinimas. Kalbėjome apie sinergiją, būtiną kovojant su manipuliacija ir rezultatų klastojimu sporte tiek nacionaliniu, tiek tarptautiniu lygiu. Tai opi problema, kurią pašalinti įmanoma tik dirbant kartu“, – sakė L TOK olimpinio sporto direktoriaus pavaduotoja A.Vanagienė.

D.Gudžinevičiūtė
apdovanojama
A.Strengą

Daug dėmesio renginyje buvo skirta rinkodarai ir komunikacijai.

Seminare aptarti vasarą Slovakijoje vykusio Europos jaunimo olimpinio festivalio organizaciniai klausimai, savanorių įsitraukimas, jaunųjų ambasadorių programos rezultatai. Banská Bystrica vykęs festivalis – vienas sėkmingiausių viešinio požiūriu.

Vienas seminaro akcentų – geriausias jaunojo Europos sportininko rinkimai. Šiomet ja tapo šuolininkė į aukštį iš Serbijos Angelina Topič. Buvo įteikti ir Europos olimpinio laurų apdovanojimai. Šis apdovanojimas – Europos olimpinio komitetų asociacijos pagarbos ženklas, skiriamas už indėlį į sporto ir olimpizmo plėtrą Europoje. Vienam iš laureatų – buvusiam Latvijos rogučių sporto federacijos prezidentui Ačiui Strengai – apdovanojimą įteikė EOK viceprezidentė, L TOK prezidentė Daina Gudžinevičiūtė.

ŠAULĖS LAISVALAIKIS – SU FANTASTIKA IR ROKU

VIENA GERIAUSIŲ LIETUVOS ŠAUDYMO SPORTO ATSTOVIŲ GABRIELĖ RANKELYTĖ ATKAKĖ KOPIA KARJEROS LAIPTAIS IR SIEKIĄ ŠVAJONĖS – PATEKTI Į OLIMPINES ŽAIDYNES. 2019 M. EUROPOS JAUNIMO ČEMPIONATE ŠAUDYMO PNEUMATINIŲ PISTOLETU IŠ 10 M ATSTUMO RUNGTYJE JI UŽĖMĖ KETVIRTĄ VIETĄ, O NESENIAI VYKUSIOSE SUAUGUSIŲJŲ PLANETOS PIRMENYBĖSE TARP LIETUVOS MOTERŲ PASIRODĖ GERIAUSIAI.

DOMINYKAS GENEVIČIUS

GERIAUSI

Knyga: L.Tolstojus „Ana Karenina“.

Filmas / serialas: „Napoleon Dynamite“.

Grupė / atlikėjas: „Placebo“.

Šaudymą pasirinko ne tik Gabrielė (viduryje), bet ir jos sesuo Greta. Jų treneris – merginų tėvas Robertas

Kipro Štreinikio nuotr.

Asmeninio albumo nuotr.

Kalbėdama apie laisvalaikį sportininkė neslepia – knygos, muzika ir filmai užima reikšmingą vietą jos gyvenime.

KNYGOS – NUOLATINIS PALYDOVAS

G.Rankelytė prisipažįsta, kad vaikystėje nemėgo skaityti, bet dabar jos požiūris į knygas smarkiai pasikeitęs.

„Dabar knygas skaitau dažnai ir labai mėgstu tą daryti. Skaitau, kai tik turiu tam laiko, ypač vasarą, būdama gamtoje. Į keliones visada pasiimu knygą, nesvarbu, kur važiuočiau“, – sako sportininkė.

Šaulė atskleidžia, kad skaito įvairias knygas, tačiau tam tikro žanro kūryba jai artimesnė.

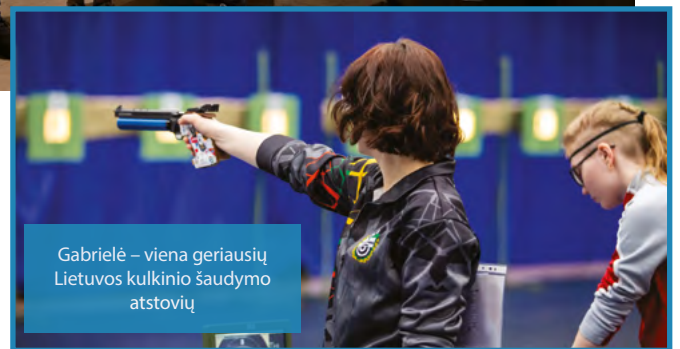
„Labiausiai patinka fantastinė literatūra ir egzistencializmas – tiek lietuvių, tiek užsienio autorių. Manau, kad labiausiai įsiminusi knyga yra George'o Orwello „1984“. Perskaičiusi ją dar ilgai vis pagaudavau save galvojančią apie šią knygą“, – prisipažįsta G.Rankelytė.

KONCERTŲ MĖGĖJĀ

Sportininkė taip pat neslepia ir draugystės su muzika. Be jos neapsieina nė dienos.

„Mėgstu muziką ir klausausi jos labai dažnai – vairuodama, eidama pasivaikščioti, gamindama valgyti ir pan. Man patinka metalo, roko, „punk“, „post punk“ ir „dark wave“ žanrai“, – vardija G.Rankelytė.

Kadangi šaulei ypač patinka gyva muzika, ji stengiasi apsilankyti koncertuose. G.Rankelytė šią vasarą buvo Nicko Cave'o ir „The Bad Seed“ koncerte, kuris paliko neišdildomą įspūdį.

Gabrielė – viena geriausių Lietuvos kulkinio šaudymo atstovių

„Tai buvo vienas geriausių koncertų, kokiuose teko būti. Svajonu kada nors koncerte gyvai pamatyti „Rage Against the Machine“, „Placebo“, „Red Hot Chilli Peppers“, „My Chemical Romance“, „Rammstein“, – savo favoritus vardija šaulė.

Beje, viena iš šių grupių – „Rammstein“ – neseniai paskelbė, kad kitų metų gegužę surengs koncertą būtent Vilniaus Vingio parke.

FILMAI – POILSIO DALIS

G.Rankelytė neatsisako dalį laisvo laiko skirti filmams. Dažniausiai filmai jos televizoriuje arba kompiuteryje būna įjungiami vakarais, kai nori pailsėti.

„Stengiuosi išsirinkti vis ką nors nematyto, bet kartais mėgstu žiūrėti jau matytus filmus, palikusius gerą įspūdį“, – sako ji.

Sportininkė išskiria garsią komediją „Napoleon Dynamite“. „Šis filmas tikrai nėra pats geriausias, bet visada pakelia nuotaiką“, – šypsosi šaudymo sporto atstovė.

G.Rankelytė priduria, kad jai patinka filmai, kurie verčia susimąstyti. Taip pat tokie, kurie neturi laimingos pabaigos.

FESTIVALIO
ORGANIZATORIAI

DAUGIAU
INFORMACIJOS
www.ltok.lt/kinas

SPORTO KINO FESTIVALIS

2022 lapkričio
3-10

pasaka
CINEMA BOUTIQUE

RĖMĖJAI IR
PARTNERIAI

EULOTO

impuls

affidea
klinika

#Glimstedt

medicina
practica

15

KARDIOLOGINĖ IŠTYRIMO PROGRAMA

ATLIEKAMA 16 TYRIMŲ

NEMOKAMAS
KRAUJO PAĖMIMAS

DOVANA
GLIUKOZĖS TYRIMAS

COVID - 19 ANTIKŪNŲ
KIEKYBINIS TYRIMAS

GYDYTOJO LABORATORINIŲ
TYRIMŲ VERTINIMAS

 Telesante
Nuotolinės šeimos gydytojo konsultacijos

~~67€~~ ▶ **50€**

Pasiūlymas iki lapkričio 30 d.